

Tình Dịch

Contents

Tình Dịch	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	16
4. Chương 4	22
5. Chương 5	28
6. Chương 6	37
7. Chương 7	41
8. Chương 8	45
9. Chương 9	51
10. Chương 10	58
11. Chương 11	62
12. Chương 12	67

Tình Dịch

Giới thiệu

Nội dung: Hoan hỉ oan gia, giới giải trí, hiện đại, 1×1, HE, tương thân tương ái. Nhân vật chính: Hạng Khả, Trình Chí

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-dich>

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hết năm nhóm ngó đến cái weibo thứ n có xu hướng khoe con của đám nghệ sĩ đồng trang lứa, Hạng Khả vừa nhón thêm một tuổi cảm thấy mình cũng đã đến lúc thành gia lập thất rồi.

Cậu ra mắt đã nhiều năm nay. Từ ngôi sao nhí trở thành thần tượng, độ hot chưa bao giờ giảm, hàng ngàn hàng vạn fan hâm mộ, tiếng tăm nổi như cồn. Nói không ngoa, chỉ cần đứng ngoài đường vẫy tay cái thôi, ắt có hàng tá cô nàng muốn làm người yêu cậu. Tiếc rằng từ bé tới lớn, dù đã trải qua vài ba cuộc tình bí mật, nhưng cậu chưa bao giờ cảm nhận được cái gọi là tình yêu cuồng nhiệt. Những người bạn gái trước kia chủ động theo đuổi cậu, sau cũng là người chủ động chia tay.

Hạng Khả hỏi người yêu cũ nay đã tìm thấy tình yêu mới, Quách Giai Kỳ trên Wechat:

– Em thấy anh hợp với người như thế nào?

Quách Giai Kỳ đăng màn hẹn hò ngọt ngào với bạn trai cho chúng bạn xong, lập tức trù mền đáp lại cậu: “Tục tưng đang chán à? Em dẫn lão Lưu cả Lâm Mễ đến chơi với tục tưng nha?”

Lão Lưu là bạn trai đương nhiệm của Quách Giai Kỳ, đối với Hạng Khả luôn tràn ngập tình thương của cha, Lâm Mễ là bạn gái cũ cũ của Hạng Khả, nhìn chung cũng là một người phụ nữ rất có bản năng làm mẹ.

– Không phải! – Hạng Khả thả tim cho post của Quách Giai Kỳ, vô cùng sốt sắng – Anh hai mươi lăm rồi, đến tuổi lấy vợ rồi đấy!

Quách Giai Kỳ:

– ... Ngoan, tục tưng còn nhỏ mà, đừng nghĩ mấy chuyện linh tinh.

Hạng Khả bức xúc gửi lại một đồng chấu than cho cô rồi tắt điện thoại. Nhưng chỉ lát sau lại vang tiếng chuông, Hạng Khả nhìn nhìn một lúc mới bắt máy, kết quả không phải Quách Giai Kỳ, đầu dây bên kia vang lên giọng nói trầm thấp ôn hòa của lão Lưu:

– Giận đấy à?

Hạng Khả chẳng lấy gì làm vui vẻ:

– Không.

– Đừng giận, để anh mắng cô ấy cho. – Lão Lưu cười dễ dàng cậu – Giai Kỳ kể với anh rồi, thế chú thích mẫu bạn gái như nào nào?

Hạng Khả ngẩn người:

– Em chẳng biết nữa.

– Chú mày hợp với người lớn tuổi một tí. – Lão Lưu đề xuất – Anh nhớ ngày xưa chú bảo nữ thần của chú là Cao Đường? Bên giám chế điện ảnh chỗ anh từng hợp tác với cô ấy, hay anh giới thiệu cho hai người quen nhau?”

Hạng Khả sững sốt hai giây, lý ngư đả đỉnh (1) bay khỏi giường:

– Thật nhá?!

(1) Lý ngư đả đỉnh: Một chiêu thức võ thuật.

Hạng Khả trưởng thành cùng những thước phim của Cao Đường, cậu luôn hy vọng có thể hợp tác với nữ thần một lần, chỉ tiếc cậu là thế hệ mới, nổi tiếng thì có đấy, nhưng hai bên chẳng thể xuất hiện chung. Quản lý Vương béo không hiểu tâm sự tuổi hồng của cậu, còn đang rầu hết cả người vì công việc, Hạng Khả vẫn là một kẻ chẳng biết nhìn nét mặt người khác như mọi ngày, còn đứng trước gương lớn kéo cổ áo, lo lắng kêu:

– Anh béo ơi, em thất cà vạt xấu quá!

Wang béo sầm mặt giúp cậu thắt lại cà vạt, tiện tay vuốt vuốt cổ áo bị cậu làm nhàu: “Vẫn còn hơn hở được, trên weibo fan của mày và Trình Chính Yến sắp choảng nhau nát bét rồi đấy.”

Hôm qua bế mạc liên hoan phim, Trình Chính Yến đoạt giải cao nhất, Hạng Khả cũng nằm trong danh sách đề cử nhưng chẳng được giải gì, bỗng dưng bị biến thành cameo để giễu cợt. Một người là tiểu thụy tươi xuất thân từ sao nhí, một kẻ hậu sinh khả úy chuyên gặt giải thưởng, từ đại diện thương hiệu cao cấp cho đến vị trí trung tâm (2) khi chụp ảnh trong tuần lễ thời trang, xưa nay đôi bên vẫn luôn cạnh tranh. Fan Hạng Khả nổi tiếng hăng tiết, trước giờ đã tóm ai là tạt người đó, hùng hực khí thế chiến đấu, dù cho mấy năm nay khoảng cách giữa hai idol ngày một giãn rộng, nhưng họ và fan nhà họ Trình vẫn cãi lộn không phân cao thấp. Ngày xưa thì mâu thuẫn chủ yếu quần quanh chỉ do khác khẩu, bình thường vài ngày là lại chửi, lần này chả biết nhà nào cố ý làm mưa làm gió, từ khi trao giải đến giờ thì càng lúc càng lan, vượt ngoài vòng kiểm soát.

(2): từ gốc là vị trí C. Trong giới nghệ sĩ thì đây là một vị trí đặc biệt, chứng minh được thực lực của nghệ sĩ bởi đây là vị trí giành cho người có thực lực, chỗ đứng trong làng giải trí.

Trình Chinh Yến đang phát, đối đầu với hấn nào có tốt đẹp cho cam. Thế nhưng công ty bình thường im lặng theo dõi drama lần này lại đứng ngồi không yên, Vương béo nói:

– Tẹo nữa nhớ đăng mấy câu anh gửi mày qua wechat lên weibo đấy nhớ.

Hạng Khả mở di động ra đọc mấy câu kia dăm lượt, tỏ vẻ bất đắc dĩ:

– Ai viết thế ạ?

– Mày không cần để ý nhiều thế đâu...

– Em không post đâu!

Hạng Khả hùng hổ, đưa nào bảo xem đến lần thứ n phim của Trình Chinh Yến, lại còn biến hấn thành nam thần mà cậu luôn muốn học hỏi? Toàn là hư cấu ba lăng nhăng!

Quách Giai Kỳ và lão Lưu đã chờ trong phòng ăn, bạn gái cũ dù bị vỗ béo như heo mà vẫn xinh đẹp như thế, Hạng Khả đang tức giận cũng phải ngấm nghĩa mấy lần, thấy lão Lưu không thêm động đậy, lập tức chớp lấy thời cơ khiêu khích:

– Anh ấy chả thèm quan tâm em nữa!

Lão Lưu cười tủm tỉm kêu ly sữa nóng cho cậu, Quách Giai Kỳ trợn mắt:

– Vì căn bản tục tưng có uy hiếp được ai đâu.

Hạng Khả nghe thế sững sốt, chưa nhận ra hàm ý sỉ nhục bên trong, lão Lưu đã ôn tồn dặn:

– Lát nữa nhớ nói ít thôi nghe chưa?

Hạng Khả:

– Sao phải thế ạ?

Lão Lưu thâm trầm trả lời:

– Hình như Cao Đường thích kiểu phi công trưởng thành chín chắn.

Đơn giản thế thôi à! Dạo này mình mới chuyển tông thành một người đàn ông men lỳ xong! Hạng Khả lạnh lùng hừ một tiếng, uống cạn sạch ly sữa nóng phục vụ vừa mang ra, phóng khoáng dùng ngón tay cái miết môi dưới:

– Biết rồi, hai người đi được rồi đấy.

Quách Giai Kỳ:

– ...

Lão Lưu:

– ...

Vương béo trầm mặc đứng dậy nói:

– Điện thoại mày hết pin rồi nhớ? Đưa đây anh sạc cho.

Cao Đường quả là nữ hoàng quyến rũ, dung nhan tuyệt mỹ, thẳng lưng ngồi uống cafe, duyên dáng, khí chất làm người khác khó quên. Nhiều năm như vậy rồi, tuy Hạng Khả không còn mê mọt cô như xưa, nhưng trong lòng vẫn ngập tràn kính ngưỡng. Cậu nhớ lời dặn của lão Lưu, im lặng là vàng, cố nén ý định lôi ảnh ra xin chữ ký, chỉ ngồi đó thi thoảng tiếp lời, nhằm tạo hình tượng mỹ thiếu niên lạnh lùng đi vào lòng người.

Chỉ là dường như Cao Đường chẳng có cảm xúc gì với cậu, tuy rằng vô cùng ôn hòa lễ phép, nhưng câu chuyện vẫn chỉ quẩn quanh ở khu vực an toàn. Không khí vài lần thoáng tẻ nhạt, Hạng Khả thầm lo, thừa dịp Cao Đường đi dặm phần liền vội lột vỏ vú sữa ăn: “Làm sao bây giờ! Có phải chị ấy không thích mình không?”

Gặp mặt nữ thần đúng là áp lực quá đi!

Lão Lưu vừa giúp cậu bóc vỏ vú sữa vừa không nỡ xát muối, đành xoa đầu cậu:

– ...Chị ấy vốn rất kiêu ngạo lạnh lùng, đối xử với chú cũng coi như là đặc biệt rồi đấy.

– Thật à! – “Mỹ thiếu niên lạnh lùng” mở to đôi mắt ướt ướt.

Tay lão Lưu run rẩy, Quách Giai Kỳ đầy vẻ áy náy, lại gần thì thầm:

– ... Làm sao giờ chòng ơi, em muốn hôn anh ấy quá!

Lão Lưu:

– Không được...

Biết rằng bình thường nữ thần cũng lạnh lùng như vậy, Hạng Khả nhẹ nhõm hẳn đi,. Cậu đợi đối phương ra khỏi nhà vệ sinh, liền căng thẳng vỗ đầu bứt tai, sẵn sàng thừa thắng xông lên.

Nhưng cậu chưa kịp mở miệng, ánh mắt Cao Đường bỗng sượt qua đỉnh đầu cậu hướng về phía xa, như thể trông thấy thứ gì khiến cô mừng rỡ, nét mặt tĩnh lặng ấy phần chấn hấn lên, hai gò má cũng hơi ửng hồng.

Hạng Khả thấy không ổn, đột nhiên quay đầu lại.

– Đúng lúc ghê! – Cao Đường đứng dậy, hướng mắt về phía thanh niên dịu dàng, đẹp trai cao to nọ – Chính Yến, anh cũng đến uống cafe à?

Đã gặp thì không thể không chào hỏi, Trình Chính Yến dặn dò trợ lý mấy câu rồi bước đến, ngoài miệng hỏi thăm Cao Đường, nhưng ánh mắt không kìm lại nổi dừng ở khuôn mặt thiếu niên đối diện Cao Đường. Cậu chàng chăm chú nhìn anh.

Ô kìa? Ảo giác sao? Tuy rằng vẻ mặt rất lạnh lùng, nhưng sao cảm giác như muốn khóc vậy...?

Cao Đường dán mắt vào nụ cười rực rỡ của Trình Chính Yến, cả người ngơ ngẩn như bị hormone đối phương trối chạt. Tới khi cô hoàn hồn rồi mới ho khan hai tiếng hòng giấu diếm, chợt nhớ tới cái gì đó, liền lấy giấy ăn trong túi ra lau miệng.

Không ngờ bàn tay vô tình để lộ mấy cái kẹo màu vàng kim, rơi lạch cạch trên mặt bàn. Cao Đường lúng túng nhặt lên, nhưng không cất đi, mà hào phóng mời mọi người: “Đây là kẹo sữa chị mua lúc lưu diễn Nga tháng trước đấy, ai ăn thử không nào?”

– ...? – Trình Chính Yến không hiểu vì sao nhưng vẫn ân cần nhận lấy. Có điều hẳn không hảo ngọt, nhìn qua nhưng chẳng hứng thú, đành tiện tay nhét vào túi áo.

Hạng Khả nghiêm mặt ngẩng đầu, cảm giác áp lực từ khi người này xuất hiện cứ quẩn quanh như bóng với hình... Lần đầu tiên giao chiến ở khoảng cách gần thế này, Trình Chính Yến ngũ quan sắc nét dù trên màn hình hay dưới ánh sáng mờ ảo lúc này đều vô cùng đẹp trai, quan trọng nhất là, người ta cao hơn cậu tận nửa cái đầu!

Baidu ghi chiều cao 1m89 là thật hả?! Thời buổi này đến baidu còn không nói dối, chắc còn có tí đạo đức nghề nghiệp rồi nhỉ!?

Trước khi ra ngoài chỉ thấy người ta giữa bầy fan cuồng, nay đứng rõ ràng trước mặt kèm theo khí thế áp đảo, hơn nữa trông thấy Cao Đường nói chuyện vô cùng nhiệt tình với người kia. Càng khiến một người vốn là trung tâm đám đông như Hạng Khả đây uất ức vô cùng. Nên cậu dồn hết căm thù vào cái bắt tay với anh, siết thật là chặt.

Kết quả đối phương chỉ nhìn mình gật đầu, còn thu tay lại chẳng thêm để ý.

Cảm giác tức giận dâng lên, hốc mắt cay cay, Hạng Khả đột nhiên cúi đầu nhìn cái kẹo vàng trong tay, sau đó làm theo bản năng bóc vỏ bỏ vô miệng. Trước công chúng, nơi nơi đều là phóng viên, cực kỳ bình tĩnh...

Ồ? Ngon!

Hạng Khả tò mò mở vỏ kẹo ra để xem nhãn hiệu, lát nữa về sẽ lên taobao mua, nhưng ngay sau đó lại nhớ ra bản thân còn đang tức giận, vì thế lạnh nhạt xen vào câu chuyện của hai người.

“Em có chút việc, xin phép về trước.” Nói xong nhanh chóng đứng dậy rời đi.

Cao Đường có phần lơ mơ, ngược lại Trình Chính Yến lại phát giác ra một chút sâu xa, anh trông theo bóng dáng phong lưu mảnh mai kia xa dần, rồi chần chừ nhìn Quách Giai Kỳ và lão Lưu:

– Tôi đã mạo phạm gì sao?

Quách Giai Kỳ vô cùng đau lòng vì Hạng Khả gặp phải đả kích. Nhưng so với Trình Chính Yến có sức ảnh hưởng vượt bậc về mặt thực lực, từ lâu đã là đối thủ Hạng Khả không thể chống lại. Tránh để Trình Chính Yến khúc mắc trong lòng, cô vội giải thích:

– Không không, anh ấy chỉ xấu hổ thôi mà.

– ... Xấu hổ?

– Vâng! – Quách Giai Kỳ khẳng định – Anh ấy rất thích anh, lại là người hướng nội, chắc chắn là ngưỡng mộ rồi.

Lão Lưu:

– ...

Quách Giai Kỳ nhìn bạn trai:

– Đúng không?

Lão Lưu gật đầu:

– Ừ.

Trình Chính Yến nhớ lại cái nhếch môi cùng ánh mắt sắc bén lạnh như băng của mỹ thiếu niên, không kìm được mà cúi đầu nhìn bàn tay vừa bị người ta siết chặt mãi không buông kia.

Di động bỗng nhiên báo có tin quan trọng, Trình Chính Yến vừa mở Weibo ra đã thấy một tin tức hiện lên vô số lần.

Hạng Khả:Chúc mừng anh Trình đoạt giải [trái tim], phim “XX” và “xxx” phải xem đi xem lại mấy lần, diễn xuất của Trình lão sư vẫn luôn là mục tiêu để em hướng tới BALABALABLABALA... @ Trình Chính Yến

Hạng Khả này, anh rất có ấn tượng, dù sao đối phương cũng rất đông fan, gần đây lại gây ồn ào, ngay cả trợ lý cũng lải nhải phàn nàn không ngừng.

Hóa ra là rất thích mình sao?

Bất ngờ thiệt đó.

Trình Chính Yến nheo mắt, suy nghĩ thích thú hồi lâu, ngón tay vô thức gõ nhẹ...

Trình Chính Yến: Đã nhận được lời tỏ tình [trái tim][mặt cười]

Hạng Khả lấy lại di động từ chỗ Vương béo, xiết chặt lên taobao tìm kẹo rồi mua cả hộp, sau đó bó gói ngồi ở băng ghế sau hờn dỗi. Vương béo mở một chai Shuang Wai Wai (3), cắm ống hút đưa cho cậu.

(3) Một loại sữa trái cây cho trẻ con

Hạng Khả hé miệng uống, Vương béo thấy đôi mắt đỏ ngầu vô thần của cậu, đau lòng vuốt má, sau đó lặng lẽ nói sang chuyện khác:

– Này, tháng bảy công ty giao cho mày một kịch bản, vai chính còn lại đã định sẵn rồi.

Hạng Khả ngẫm nghĩ một lúc mới nhớ, công ty phải tốn bao nhiêu công sức tiền bạc để cậu nhận được phim này, đề tài đồng tính, đạo diễn khá có tên tuổi, kịch bản cũng rất phù hợp thị hiếu, còn chưa mở máy đã được trong giới gọi là máy hút giải thưởng.

Tiểu thịt tươi đang hot Hạng Khả không thiếu lời mời đóng phim, chỉ có giải thưởng là chưa lần nào được nhận.

Hạng Khả tỉnh táo đôi chút, ôm bình sữa ngồi thẳng dậy: “Ai ạ? Hot không anh? Diễn xuất như nào? Có cướp spotlight (4) của em không?”

(4) Cướp spotlight: chiếm sự nổi bật hơn.

Rất hot, diễn xuất chắc chắn không kém mày, còn vụ spotlight...

Vương béo đối mặt với ánh mắt trong suốt không thấy đáy của thiếu niên, cảm giác tội lỗi tự nhiên sinh ra, có lẽ bây giờ mình nên quỳ xuống nói chuyện với nó.

2. Chương 2

Hạng Khả bị tin dữ của Vương béo đã kích tới độ cơn tối cũng nuốt không trôi, cậu núp trong góc tường, mặt mày hoảng hốt.

– Em không muốn hợp tác với Trình Chính Yến đâu... Fan nhà hấn đáng ghét kinh khủng.

Đúng thế, tuy nói fan của Hạng Khả đã ở mức thần căn thì giết luôn thần, từng vinh dự nhận được danh hiệu gà chọi trong giới, nhưng luận về sức chiến đấu thì fan của Trình Chính Yến không hề kém cạnh. Trước đây còn đỡ, chí ít thể lực đôi bên ngang nhau, nhưng từ sau khi Hạng Khả không giành được giải ở liên hoan phim vừa rồi...

Nếu hợp tác với Trình Chính Yến thật, chẳng biết còn bị giấu cọt đến đâu nữa.

Vương béo ngồi xổm bên cạnh, dè dặt vuốt tóc cậu:

– Fan là fan, Trình Chính Yến là Trình Chính Yến mà...

Hạng Khả nghe xong trào nước mắt, chẳng phải Trình Chính Yến còn hăm hơn à!

Nói thật, Hạng Khả là một thằng nhóc rất dễ gần, mặc dù đã vào nghề từ khi còn rất nhỏ, tiếp xúc với nhiều người trong giới giải trí, thế nhưng chẳng hiểu vì sao lại ngây thơ đến không ngờ. Vương béo bắt đầu chăm nom sinh hoạt và công việc giúp thằng nhóc này từ khi nó mới hơn mười tuổi, gã chưa thấy nghệ sĩ nào dễ thỏa mãn hơn nó cả. Kể cả những lúc cực kì không vui, chỉ cần dỗ dành nó một tí là xong chuyện. Hiếm lắm mới thấy nó chống đối thế này, khiến Vương béo chẳng nỡ ép uống.

Hầy...

Không thì...

Phí bồi thường vi phạm hợp đồng là bao nhiêu ta...

Trong đầu của con người nổi tiếng giới giải trí về độ keo kiệt hiện lên một con số. Gã không cam lòng, cố gắng khuyên nhủ:

– Nhưng hợp đồng kí từ tháng bảy rồi...

Gã chưa dứt lời đã bị tiếng hét hoảng sợ vọng từ góc phòng cắt ngang. Chẳng biết Hạng Khả mở Weibo tự lúc nào, giờ cậu đang vuốt màn hình di động, khó tin nhìn chăm chăm vào thứ mình vừa trông thấy. Đó là một bài đăng mới nhất trên trang chủ, nội dung chúc mừng Trình Chính Yến mà cậu không hề có ấn tượng là mình từng đăng lên.

Ngay lập tức như chột nhốt ra, cậu ngẩng phắt lên.

Vương béo đối diện với ánh mắt ầng ậc nước đau thương như thế giới vừa sụp đổ kèm theo chất vấn ấy:

– ...

Năm giây sau, Vương béo rút di động ra:

– A lô, sếp Trịnh ạ? Em đây. Chuyện là thế này, liên quan tới “Hồ Thanh Thủy” của Từ Lượng mà Khả Khả kí vào tháng bảy ấy, bên em có chút chuyện ngoài ý muốn...

Trịnh Phùng Xuân – tổng giám đốc của Tinh Quang Entertainment – sau khi nghe lời thỉnh cầu dè dặt của Vương béo, ông không đưa ra câu trả lời ngay, mà chỉ trầm giọng chẳng rõ mừng giận:

– Đưa cậu ấy tới gặp tôi.

Trong văn phòng tổng giám đốc của Tinh Quang Entertainment đang xảy ra một cuộc tranh chấp hiểm thấy.

Hàn Tường Húc, diễn viên đang hot dưới trướng công ty, lần đầu tiên tỏ rõ cơn tam bành của bản thân:

– Dựa vào đâu?

Trịnh Phùng Xuân dời mắt khỏi chồng tài liệu, liếc qua ngũ quan vì giận dữ mà trở nên sắc lẹm hung ác của đối phương. Lần điều tra trước cho thấy, có một số cô nàng cực kì thích trạng thái này của Hàn Tường Húc, vậy có thể suy xét việc thay đổi tạo hình sau này của cậu ta.

Ông định thần lại, đẩy chiếc kính không gọng trên sống mũi, mặt không cảm xúc:

– Ý cậu là gì?

Đại ma vương Trịnh có một sự uy nghi khó lay chuyển trong lòng các nghệ sĩ Tinh Quang. Nếu không có tí hơi men, cộng thêm gần đây được tập trung tài lực đầu tư khai thác, thì ngay cả Hàn Tường Húc danh tiếng đang lên nào dám to gan khiêu chiến trực diện với cấp trên như vậy. Y không muốn rời khỏi Tinh Quang, nhưng bày tỏ bất bình thì vẫn được chứ!

Dù vậy, đôi mắt lạnh lùng sâu thẳm của Trịnh Phùng Xuân vẫn tạo thành áp lực lớn với y. Hàn Tường Húc phải mất một lúc mới lấy lại tâm trạng ban nãy:

– Vì sao mọi tài nguyên tốt của công ty đều dành cho Hạng Khả? Đại sứ thương hiệu XX là nó, diễn kết thúc dạ tiệc Tết nguyên đán cũng là nó, ngay cả “Hồ Thanh Thủy” nữa... Rõ ràng là em cũng cố gắng...

Lời còn chưa dứt, điện thoại trên bàn Trịnh Phùng Xuân đã vang lên.

– Tổng giám đốc Trịnh.

Giọng nói của trợ lý truyền ra từ điện thoại:

– Hạng Khả đến ạ.

Cửa chính của văn phòng mở ra, có hai người đi tới. Hai nắm tay Hàn Tường Húc siết chặt quay đầu nhìn lại rồi lập tức ngẩn ra.

Viên đạn trong mắt còn chưa thành hình, Hàn Tường Húc đã bước vội về phía trước, túm lấy cánh tay Hạng Khả. Hạng Khả khẽ gọi tên y, Hàn Tường Húc khẽ ừ một tiếng, cúi xuống nhìn khuôn mặt ẩm ứ của đối phương, sau đó y liền hung dữ đến gần Vương béo:

– Ê! Đồ béo chết bầm...

Vị thần tượng đang hot này cũng chẳng tốt tính gì cho cam, chuyện cau có trước mặt phóng viên là thường ngày ở huyện. Vương béo nhức hết cả đầu, cũng may là Trịnh Phùng Xuân lên tiếng giải vây.

Xoay bút máy một vòng trên ngón giữa, Trịnh Phùng Xuân vẫy tay với Hạng Khả. Hạng Khả miễn cưỡng bước tới.

Trịnh Phùng Xuân tháo kính, đặt nó xuống bàn:

– Cháu không muốn diễn “Hồ Thanh Thủy” à?

Hạng Khả:

– Vâng.

Trịnh Phùng Xuân đi vòng qua bàn, đổi giọng:

– Vì sao thế?

Hạng Khả:

– ... Cháu không thích Trình Chính Yến.

– Nhưng Tiểu Vương đã sắp xếp thời gian biểu giúp cháu rồi. – Trịnh Phùng Xuân xoa đầu cậu – Chịu khó chút nhé?

Hạng Khả được vuốt lông vốn đang dịu xuống, tự dưng nghe thấy ông nhắc tới Vương béo liền không vui:

– Hôm nay anh ấy còn dùng di động của cháu để lên đăng Weibo, bày tỏ với Trình Chính Yến kia kìa! Còn lâu cháu mới thế!

Hàn Tường Húc mặt như đậm lê này giờ, nghe vậy liền nheo mắt, nhìn về phía Vương béo, cười nhạt đầy ác ý.

Trịnh Phùng Xuân chợt dễ thương lượng tới bất ngờ, suy nghĩ một lát rồi gật đầu:

– Được, chẳng mấy khi cháu khẳng khẳng như thế, thay người cũng được thôi, Hàn Tường Húc cũng khá đấy.

Hạng Khả lập tức lộ vẻ cảm động, nhưng Hàn Tường Húc lại khó chịu:

– Này!

Trịnh Phùng Xuân liếc mắt cảnh cáo nhưng giọng nói vẫn mềm mỏng, chỉ là tỏ vẻ tiếc nuối vuốt tóc Hạng Khả:

– Hầy, thật ra ngay từ đầu, công ty đã lên kế hoạch rất trọn vẹn rồi, còn định dùng “Hồ Thanh Thủy” để kiếm giải thưởng cho cháu.

Hạng Khả:

–???

– Liên hoan phim lần trước, Trình Chính Yến thắng suất soát, mọi người đều muốn đổi đầu thêm lần nữa.

Trịnh Phùng Xuân thở dài, cười lớn rồi vỗ bả vai cậu:

– Xem ra lần này, quá nửa “Hồ Thanh Thủy” lại là thiên hạ của Trình Chính Yến mất rồi.

Hạng Khả:

–?

Trịnh Phùng Xuân:

– Thật ra diễn xuất của cháu chưa chắc kém hơn Trình Chính Yến, chẳng qua thiếu kịch bản hay thôi, tỉ lệ vote lần trước thấp là tại phía ban giám khảo hết.

Cùng với những phân tích cực kì đáng tin từ mọi góc độ của ông, vẻ lạnh lùng của cậu thiếu niên đẹp trai

cũng dần dịu đi, cậu mím môi, hai má bắt đầu ửng đỏ.

Ê ê, chuyện gì thế này?

Hai khán giả bị bỏ quên trong góc trơ mắt ra nhìn nội dung câu chuyện chuyển biến một cách đột ngột. Đến cuối cùng, Hàn Tường Húc với khuôn mặt vô cảm liếc xéo sang Hạng Khả đang hùng hực ý chí chiến đấu. Trước khi đi, Hạng Khả còn nắm chặt tay, vội vàng chia sẻ quyết tâm của cậu với Hàn Tường Húc:

– Nhất định em sẽ cướp sạch danh tiếng của Trình Chính Yến!

– ...

Hàn Tường Húc tức đến nổi phỉ, xoa đầu cậu mấy cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà mắng to:

– Đồ đàn!

Tạm thời chưa nói đến chuyện sau khi công bố danh sách diễn viên chính, fan của hai bên sẽ chấn động đến đâu, trước khi bắt đầu quay, Hạng Khả nghe được một tin tốt bất ngờ.

Cao Đường sẽ diễn một nhân vật có vai trò khá quan trọng trong “Hồ Thanh Thủy”, bởi lẽ có nhiều cảnh quay nên sau khi khởi quay, cô sẽ cùng vào đoàn phim.

Vận đào hoa quả là thứ vừa xuất hiện đã khí thế dạt dào, Hạng Khả kích động lắm, cũng hồi hộp vô cùng. Nhớ tới vẻ cao quý lạnh lùng của nữ thần trong lần đầu gặp mặt, trước khi đi, cậu lại tìm bạn gái cũ để xin chỉ bảo:

-Em bảo anh phải làm sao bây giờ?

Lần trước, Quách Giai Kỳ đã nhận ra Cao Đường có ý với Trình Chính Yến, cô rất lo lắng nhưng lại không nỡ dội gáo nước lạnh lên đầu Hạng Khả, đành lừa gạt cậu:

– Thì cứ như theo đuổi con gái bình thường thôi.

Hạng Khả nghĩ một lát, đáp:

– Anh chưa theo đuổi ai bao giờ.

– ...

Quách Giai Kỳ nghĩ thầm, cũng phải, hình như từ trước tới nay toàn là gái của anh trước, nhớ lại cách cư xử của Hạng Khả lúc yêu đương, cô không khỏi nghiêng rằng. Cũng may có Lâm Mễ – bạn gái trước trước của Hạng Khả. Cô tốt bụng lập nhóm chat cho các bạn gái cũ của Hạng Khả, cả nhóm mồm năm miệng mười bàn bạc.

Hạng Khả cẩn thận ghi chép, nhất là những phần được đánh dấu. Điều đầu tiên chính là:

Lấy lòng!

Vương béo nhìn vệ sĩ nhét vali thứ ba vào cốp xe, hỏi Hạng Khả:

– Mày mang lắm kẹo thế làm gì?

Mấy hôm trước, lúc công ty vận chuyển liên hệ với gã, gã cũng hỏi thăm: Hạng Khả mua đến hơn trăm cân kẹo sữa Nga! Đại lý không có đủ, cậu liên hệ trực tiếp công ty để mua!

Hạng Khả trả lời rất đương nhiên:

– Cao Đường thích, em mua mang vào đoàn phim, có thể mời người ta ăn.

Vương béo nhìn cậu luôn tay bóc kẹo, tự nhủ: “Thật ra là do mày thích ăn thì có!”

Miệng nhai kẹo dẻo, vùi trong ghế của xe chuyên dụng, ung dung tắm nắng, Hạng Khả cuộn người, híp mắt, cảm thấy mình thật hạnh phúc biết bao.

Nếu trong đoàn làm phim không có Trình Chính Yến thì càng tốt!

Nhưng đáng hận là không lâu nữa sẽ phải gặp hắn rồi.

Lúc đó, Hạng Khả vừa tới khách sạn, cất hành lý xong liền vội vàng ra ngoài đi dạo. Đoàn phim thuê trọn một tầng khách sạn, điều kiện của các khách sạn trong phim trường đều chẳng ra sao, nhưng sắp xếp thế này cũng có cái lợi, đó là các diễn viên chính ở rất gần nhau.

Hạng Khả vừa nghe nói Cao Đường có thể sẽ ở chéo phía đối diện phòng mình thì vui cực kì, hưng phấn tu sạch ba chai Shang Wai Wai xong, cậu mới cầm gói kẹo, đổ mặt đi gõ cửa.

Quả nhiên người mở cửa là Cao Đường, Hạng Khả thấy cô hơi thẹn thùng đứng trước cửa, hai tay chấp sau lưng, không biết phải nói gì. Hai người mặt đối mặt một lát, Cao Đường mới cười rộ lên, đưa tay vuốt tóc Hạng Khả, dịu dàng hỏi:

– Sao thế?

Hạng Khả thường bị người ta xoa đầu nên cũng không thấy có gì lạ, ngập ngừng định hẹn người ta đi ăn tối, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, Cao Đường bỗng chuyển hướng nhìn về phía hành lang, nét cười có thêm một chút quyến rũ chưa từng xuất hiện khi đối mặt với Hạng Khả:

– Chinh Yến, anh cũng tới à? Tối nay cùng ăn cơm đi?

Hạng Khả:

–???

Cậu quay phắt lại, thấy gian bên phải phòng mình mở cửa, Trình Chinh Yến mặc nguyên cây đen đứng trước cửa ra vào, khuôn mặt đẹp trai có vẻ bất ngờ.

A a a, ghét quá, vì sao lại cứ xuất hiện vào lúc này?

Hạng Khả hung tợn nhìn hấn chăm chăm.

Trình Chinh Yến thấy ánh mắt của Hạng Khả thì ngẩn ra, sau đó nhú mày, anh vừa chỉnh lại tay áo vừa mỉm cười.

– Không được rồi, đạo diễn nói tối nay chuẩn bị sẵn sàng, có thể tuyết sẽ rơi.

Hạng Khả không để ý tới nửa câu sau, cậu tức giận vô cùng, Trình Chinh Yến lại dám không hiểu ý mà từ chối lời mời của nữ thần! Láo xược!

Cao Đường lại chẳng có vẻ gì là thất vọng, nghe hết lời này, cô dùng ánh mắt rất kì lạ nhìn về phía Hạng Khả.

Hạng Khả:

–???

Đáng lẽ thời tiết dạo này rất khô ráo, nào ngờ đến tối lại có tuyết rơi.

Các diễn viên chính được gọi tới phim trường, mấy người Trình Chinh Yến và đạo diễn Từ Lượng đứng bên cửa lều, chẳng biết đang thảo luận gì. Hạng Khả chả hiểu mô tê chi sất, cậu đứng cạnh phó đạo diễn béo ú, vừa rứt cổ sưỡi ẩm vừa ăn kẹo.

Phó đạo diễn rất tốt bụng, thấy cậu sợ lạnh còn tìm một chiếc chăn cho cậu choàng:

– May quá, gặp ngay hôm tuyết rơi, chắc đạo diễn Từ mừng lắm.

– Tại sao ạ? – Hạng Khả không hiểu lắm – Mình không đủ chi phí hả anh? Thuê máy tạo tuyết có đắt gì đâu.

Trước đây, Hạng Khả cũng tham gia khá nhiều đoàn làm phim, có đóng cảnh tuyết, đoàn làm phim nào chịu thuê máy tạo tuyết đã coi như là đoàn phim khá lớn. Có bộ phim cổ trang còn dùng luôn cả bột thay tuyết, làm đầu cậu dính đầy bột. Đoàn làm phim này có rất nhiều điểm khác hẳn với những đoàn mà cậu tiếp xúc trước đây.

Phó đạo diễn nhéo nhéo mặt cậu, cười đáp:

– Sau này chú sẽ biết, khác nhau đấy.

Trong khi Hạng Khả đang suy nghĩ thì Từ Lượng đến, khuôn mặt rất nghiêm túc:

– Khoảng chín giờ là bắt đầu được, mọi người chuẩn bị đi.

Mọi người trong đoàn phim có vẻ rất nể đạo diễn, từng nhóm lập tức vội vàng làm việc.

Hạng Khả ngồi xê ra, thu gọn cơ thể lại, chừa ra được một chỗ ngồi.

Chẳng hiểu sao Từ Lượng lại đứng yên đó nhìn cậu, một lúc sau mới ngồi xuống. Hạng Khả lại gần, khẽ nói:

– Đạo diễn, em đói.

– Chưa ăn cơm à?

Đạo diễn quay sang nhìn cậu, Hạng Khả lắc đầu.

Từ Lượng yên lặng một lát rồi gọi nhân viên đi ngang qua, nhờ người này mua bánh mì. Trình Chính Yến từ nãy giờ vẫn đứng cạnh máy quay không nói lời nào, bỗng bật cười.

Thật khiến người ta ghét mà!

Hạng Khả càng lườm, Trình Chính Yến lại càng cười to. Đạo diễn cũng không thể nghiêm mặt được nữa, chỉ một lát sau đã bắt đầu nói chuyện với Hạng Khả.

– Nhiệt độ ngoài trời đang rất thấp, cậu nên đọc kịch bản, tranh thủ để lát nữa quay một lần là xong.

Hạng Khả gật đầu:

– Nhưng chúng ta quay gì thế ạ?

Chẳng hiểu sao Trình Chính Yến càng cười tợn.

–???

Từ Lượng rút một quyển sổ màu cam từ tập kịch bản trong tay Hạng Khả, mau chóng lật một trang rồi không nói không rằng quăng vào lòng cậu, lát sau lại chán nản lấy một cái sandwich có miếng phô mai và thịt xông khói thật dày ra, đưa cho cậu:

– Ăn đi!

Nhưng Hạng Khả đã rơi vào trạng thái dần dần.

Cậu nhìn kịch bản đã đọc thuộc n lần trước khi khởi quay, run rẩy từ trong ra ngoài.

Quên xừ mất...

Bộ phim này... có rất nhiều cảnh từ cổ trở lên và từ cổ trở xuống...

Không thể miêu tả!

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hạng Khả sợ tới nỗi xém tè ra quần.

Thật ra, lúc nhận diễn phim này cậu đã sẵn sàng tư tưởng “hy sinh vì nghệ thuật” rồi. Ấy nhưng thứ nhất cậu không ngờ rằng bạn diễn là Trình Chính Yến, thứ hai đây mới là ngày đầu tiên chính thức bấm máy thôi mờ!

Ngay cả miệng Trình Chinh Yến “rau mùi” hay không cậu cũng chẳng biết!

Nhai nuốt chậm rì hết ổ bánh mì cậu bèn cấp tốc tìm đến quân sự quạt mo Quách Giai Kỳ. Cô nàng đang dùng bữa tối. Sau khi nghe cậu giải bày âu lo vĩ đại thì câm nín không nói nên lời, tận mấy phút sau mới tìm lại được IQ:

– ... Không thể nào.

Hạng Khả ngoái nhìn thoáng qua, Trình Chinh Yến đang cầm một chiếc ly giấy đứng dựa cửa lều ngấm tuyết. Anh khoác một chiếc áo phao đen dài được thiết kế đặc biệt, toàn thân như đang tỏa sáng thu hút mọi sự chú ý. Hạng Khả nhét một viên kẹo vào miệng, ao ước ghen tỵ đều tăng:

– Ngộ nhỡ thì sao.

Quách Giai Kỳ vụn bất đắc dĩ bèn tìm lão Lưu cứu viện, lão Lưu lập tức xì ra thông tin tình báo tự mình thu hoạch đây về đáng tin:

– Hồi trước anh từng hợp tác với Trình Chinh Yến, tên này mắc bệnh sạch sẽ, trước khi diễn lúc nào cũng phải dùng nước súc miệng, ngay cả áo phao cũng không bao giờ mặc hai ngày liền, vấn đề vệ sinh chú cứ yên tâm đi. Mà lát nữa chú quay gì đấy? Anh nhớ phim Hồ Thanh Thủy bám sát nguyên tác lớn.

Hạng Khả mặt lập tức đỏ bừng:

– ... Là cảnh hôn í.

Lão Lưu trầm mặc một hồi rồi nổi giận đùng đùng:

– Đoàn phim của chú đang làm cái quái gì thế hả?

Quách Giai Kỳ nghe thấy cũng không được vui:

– Nào có chuyện mới ngày đầu tiên đã diễn cảnh thân mật.

Hội người yêu cũ sau khi biết tin cũng sôi nổi bày tỏ bất bình, may thay, sau khi lân la khắp nơi thăm hỏi, cũng lấy được vài tin tức tốt an ủi phần nào: Tổng hợp các đánh giá từ các đoàn phim Trình Chinh Yến hợp tác từ trước tới nay, anh chàng diễn viên nổi tiếng này mỗi lần đóng cảnh thân mật đều rất lịch sự.

Vua bà tám Lâm Mễ (bạn gái trước trước) cười há há trong video chat, mặc kệ hình tượng làm cái mặt nọng:

– Há há mọi người tin nổi hông, ông thiết kế ánh sáng XX nói, năm ngoái lúc quay bộ XXX, La Lâm cố ý mặc bộ bikini sặc xi ép ngực căng dẹt, kết quả Trình Chinh Yến đêch thêm liếc tới, nguyên cảnh diễn trong hồ bơi tay cũng không đụng tới lưng cổ luôn, làm cổ què độ muốn chột, rồi từ hồi quay bộ đó xong vẫn chửi tới giờ luôn. Có phải Trình Chinh Yến bị lãnh cảm hem ta?

– Không biết được.

Một cô bạn gái trước trước trước mặt mày nghiêm nghị,

– Biết đâu là gay thì sao.

Không khí bỗng chốc trở nên trầm trọng, vẻ mặt mọi người chột hiện lo lắng.

– Tôi lo nhất chính là chuyện này, nhưng chắc không phải đâu.

Không biết lão Lưu nói chuyện với ai mà nghe xong thấy có vẻ nhẹ nhõm hơn nhiều,

– Bạn tôi có kể, tuần lễ thời trang đợt trước, có tay mẫu nam giả vờ say xỉn ngã lên người Trình Chinh Yến, anh ta liền bảo trợ lý đưa người quay về khách sạn. Có lẽ anh ta bị lãnh cảm thật.

– Yeahhhhhh!

Hội người yêu cũ nghe vậy lập tức hoan hô

– Vậy thì quá tốt rồi.

Trình Chính Yến tự nhiên hắt hơi một cái.

Anh bắt giác kéo kéo lại khăn quàng cổ, cùng lúc nhận nước súc miệng từ trợ lý. Hương bạc hà tản ra trong đêm, mùi hương quen thuộc này luôn khiến anh thấy mâu thuẫn với công việc sắp phải làm.

Làm một người diễn viên thì cái việc che giấu hờn giận vui vẻ là chuyện tối thiểu phải làm hằng ngày. Cũng chỉ có trợ lý là biết rõ tính dấm này của anh, bởi vậy mới có thể nhìn thấu qua nét tĩnh lặng trên gương mặt diện trai để lần ra ít gợn sóng.

Trợ lý an ủi:

– Sớm muộn gì đều phải diễn, thôi thì diễn sớm xong sớm vẫn hơn.

Trình Chính Yến im lặng đứng tựa vào cây cột, hồ hững quay đầu lại. Từ góc này nhìn sẽ thấy bên trong studio đèn sáng trưng, nhân viên làm việc vội vàng chỉ thấy bóng người lướt qua lướt lại, Hạng Khả mặc áo bành tô quân đội, quần thêm cái chần hình chuột Mickey hài hước, chen chúc bên cạnh đạo diễn Từ Lượng đọc thuộc lời thoại. Hơi nóng máy sưởi hun hồng hai má, tuy vậy cậu vẫn sợ lạnh nên co ro cúm rúm trông đến là tội. Từ Lượng đang điều chỉnh máy móc, về mặt anh ta lúc nào cũng kiểu người lạ chớ gần, vậy mà thỉnh thoảng vẫn bớt thời gian ra để chỉ cho thằng nhóc bên cạnh vài câu.

Hai người đó chưa từng quen nhau đúng không?

Trình Chính Yến đã từng hợp tác vài lần nên cũng hiểu biết đôi chút tính cách nghiêm túc của Từ Lượng. Bởi vậy nhìn cái cảnh này anh thấy vô cùng vi diệu.

Có lẽ do ánh mắt anh dừng lại quá lâu làm trợ lý cũng nhìn theo, cậu ta tức khắc lộ ra vẻ mặt lo lắng.

Mâu thuẫn giữa Hạng Khả với Trình Chính Yến đã có từ lâu, hai bên công ty cũng từng đối đầu ít nhiều, làm trợ lý như cậu dĩ nhiên là rõ ràng nhất. Trong cái giới cạnh tranh mù mịt này, với tiền đề như thế, chuyện nghệ sĩ ở chung hòa bình có chẳng chỉ là truyện nghìn lẻ một đêm. Mà tình huống đúng là tiến triển trái với mong muốn của cậu... Tham gia đóng phim suốt soát ngày trời, vậy mà hai vị nam chính gần như chẳng hề giao lưu. Hạng Khả thấy đối phương thì giữ im lặng, còn Trình Chính Yến thường xuyên chăm chú quan sát người ta bằng một đôi mắt sâu thẳm.

Thật khiến người khác lo lắng...

Trình Chính Yến quan sát một lát mới thôi, anh vặn chặt nắp chai nước súc miệng, liếc nhìn đồng hồ. Gió tuyết bên ngoài lớn dần, nhiệt độ thấp làm đầu óc anh càng thêm tỉnh táo.

Dù sao chẳng nữa, tin tốt là anh phát hiện bản thân không hề bài xích việc lần đầu diễn cảnh thân mật cùng với nghệ sĩ đồng giới như đã tưởng tượng.

Phân cảnh này thuộc về nửa sau kịch bản, xem những tác phẩm trước của Hạng Khả, Từ Lượng đánh giá khả năng của cậu trai này vô cùng cẩn thận. Có điều anh ta vẫn giữ thái độ ôn hòa hiếm có, không ngừng nhấn mạnh:

– Nhớ kỹ, bây giờ cậu đang cực kì quyến luyến Hoắc Hứa, nên lúc hôn thì chủ động hơn chút, nồng nhiệt hơn, khi tách ra phải thể hiện được sự lưu luyến không nỡ xa rời, biết chưa!

Hoắc Hứa là nhân vật của Trình Chính Yến trong “Hồ Thanh Thủy”, Hạng Khả là La Văn Tư, hai người yêu hận lẫn nhau đủ kiểu.

Hạng Khả gật đầu:

– Em biết rồi!

Từ Lượng rất yên tâm về Trình Chính Yến, nhưng với Hạng Khả thì vẫn lo lắng hồi han:

– Cậu... có kinh nghiệm diễn cảnh hôn chưa!?

Ồ! Hơi coi thường nhau rồi đấy! Cho dù có là kịch bản truyền hình ngớ ngẩn thì nam chính cũng có chút chút bạn gái rồi nhá! Fan người ta còn chỉnh sửa ghép lại thành tuyển tập đó! Hạng Khả tức giận đỏ rần mặt mũi:

– Đương nhiên là rồi ạ!

Lại so với cậu, Từ Lượng chỉ trao đổi vài câu đơn giản với Trình Chính Yến về việc quay cảnh này. Ấy nên cảm giác nhục nhã càng lúc càng tăng, Hạng Khả dồn lại trong lòng, cắn kẹo sữa rôm rốp.

Lửa giận vẫn còn bùng bùng tới khi cởi bỏ mớ quần đội – để giữ mỹ quan ghi hình, lại không được dùng áo phao mà tổ đạo cụ cung cấp, cả người Hạng Khả bắt đầu choáng váng trước cơn gió lạnh âm 20 độ.

Trình Chính Yến đổi sang áo phao đen ngắn, chậm chậm bước tới từ sau tấm kính phản quang. Cơ thể cao lớn của anh tỏa ra một loại khí chất đại khái là gọi cảm, Hạng Khả đang ngẩn ngơ giữa gió rét cũng vô thức nhìn theo anh, mãi tới khi Trình Chính Yến đi đến trước mặt.

Kỳ thực, tính ra từ lúc cả hai bắt đầu tham gia đoàn phim, tổng cộng trò chuyện chưa quá năm câu. Song chẳng hiểu sao hoàn toàn không có cảm giác xa lạ. Trình Chính Yến khẽ cúi đầu, phát hiện trong đôi mắt to tròn kia ngập tràn hình ảnh của anh.

Anh rút hai tay từ trong áo lông nhẹ nhàng áp vô gương mặt Hạng Khả:

– Lạnh à?

Hạng Khả đông cứng tới độ quên cả diễn xuất nét mặt, rụt cổ đáng thương:

– Vâng.

... Da mặt mềm mại quá trời, nhận xét trong lòng của Trình Chính Yến có hơi lạc quẻ.

Nhưng miệng lại bảo:

– Vậy thì chúng mình ráng quay nhanh nhanh một chút.

Thực ra anh cũng không thích diễn cảnh thân mật. Bao năm đóng phim, bất kể bạn diễn gọi cảm quyền rũ cỡ nào thế nhưng tiếp xúc quá gần vẫn khiến người ta chán ghét. Anh nhớ rất rõ có lần ở trên weibo một nữ diễn viên nào đó, có người hâm mộ hỏi cô bờ môi bạn diễn có vị thế nào... Ừm. Thật muốn tổng kết lại rằng, chung quy toàn mùi son môi cao cấp, lẫn cả mùi mỹ phẩm kèm với nước hoa...?

Tựu chung nghĩ rồi thì không thích nổi.

Trình Chính Yến bình tĩnh nhớ lại, ánh mắt vô thức đuổi theo một bông tuyết đậu trên đỉnh đầu Hạng Khả. Hạng Khả lạnh cóng đỏ bừng cả mũi, đau khổ lắc tới lắc lui tại chỗ. Sau khi dàn cảnh mau lẹ, tiếng hô chỉ đạo khàn khàn vang vọng của Từ Lượng truyền đến.

Gần như cùng lúc với tiếng gõ bảng clapperboard* lạnh lạnh, Trình Chính Yến chỉnh lại tư thế thẳng người, lời thoại sắp sửa tuôn ra thì bất ngờ thay, một mùi ngọt ngào thoang thoảng ập tới.

* clapperboard

– Chụt...

Cái chạm lành lạnh ẩm ướt vội vàng rời đi, hai cánh tay nhỏ mang theo gió lạnh cũng chui vào trong áo khoác đang mở rộng khóa. Trình Chính Yến lập tức phát hiện anh được ôm eo một cách thân mật, đôi bàn tay lạnh lạnh kia còn lên xoa xoa sau lưng áo len ấm áp của anh.

Trường quay tĩnh lặng phút chốc, sau đó Từ Lượng gào to:

– Hạng Khả!!!

Mất vài giây sau Trình Chính Yến mới kịp phản ứng. Anh cúi đầu nhìn gương mặt Hạng Khả mù tịt ất giáp đang áp vô lồng ngực mình. Anh cảm giác được hai tay của cậu còn đang vờn về nhè nhẹ áo sớ của anh tranh thủ sưởi ấm. Chẳng hiểu tại sao có thể chơi đùa thẳng thắn như vậy? Hơn nữa đó là...

... Vị kẹo sữa?

Trình Chính Yến bậm môi một cái, chăm chú quan sát Hạng Khả hồi lâu mới từ từ vòng tay ôm cậu:

– ... Cậu làm gì thế?

Hạng Khả hoàn toàn không cảm nhận được sự bất thường, thế nhưng cái ôm của Trình Chính Yến càng lúc càng chặt. Nguồn ấm duy nhất giữa cơn gió tuyết giá rét bao bọc quanh cậu. Trong ánh sáng nhạt của tấm phản quang hắt lại, Hạng Khả ngẩng lên, cậu nhận thấy được một chút kì lạ của bầu không khí từ trong đôi mắt sâu thẳm của anh. Thế như lúc này cậu lạnh tới nổi đầu óc trống rỗng, ngây ngô đáp lại:

– Thế không phải tôi chủ động à?

Trình Chính Yến:

– ...

Từ Lượng:

– ...

Cái kinh nghiệm diễn cảnh hôn kiểu này đúng là chỉ có mình nó. Tới nỗi Từ Lượng không thể tức nổi, phát tay ra hiệu choàng thêm áo khoác lên người Hạng Khả trước đã.

Sau khi Hạng Khả buông tay thì Trình Chính Yến khép khép áo khoác trống rỗng.

Từ Lượng hỏi:

– Không bàn đến những bộ phim trước đây... Cậu đã bao giờ yêu đương hẹn hò gì chưa?

Đây là đề tài không thể chém gió với đám phóng viên, song nếu đạo diễn hỏi tới, Hạng Khả vẫn sẽ thành thật gật đầu.

Từ Lượng:

– Cậu hôn bạn gái kiểu gì?

Hạng Khả:

– ???

Cậu đồ bưng mặt nghiêm túc trả lời:

– ...Hôn như thế ạ.

Từ Lượng:

– ...

Từ Lượng đưa tay che miệng, lần đầu anh tự nghi ngờ bản thân, gượng đã... Thằng nhóc đang nói dối sao? Không đúng, chẳng có vẻ gì dối trá hết trơn, huống chi nói dối chuyện này không có lợi gì cho nó, vậy nó nói thật hả trời? Chờ chút, chả nhẽ mình phải đích thân dạy nó... Không được...

Trong lúc đạo diễn suy nghĩ dử dội, trường quay tĩnh lặng vang lên giọng nam trầm thấp.

– Đạo diễn Từ.

Từ Lượng ngẩng lên, đối diện ánh mắt bình tĩnh của Trình Chính Yến. Hai tay anh đang nhét vô túi áo phía sau Hạng Khả, thoải mái lên tiếng:

– Thử lại lần nữa đã...

Hạng Khả khó hiểu cởi áo khoác ngoài, cũng may lúc này không lạnh như nãy, trong lúc chuẩn bị, tay phải ấm áp của Trình Chính Yến dẫn cậu ra đúng vị trí máy quay.

Chẳng hiểu vì sao Hạng Khả có chút thấp thỏm, cậu ngẩng lên nhìn, ánh mắt của Trình Chính Yến thăm thẳm tựa như biển khơi đêm tối:

– Không sao. Lát nữa cậu cứ như nãy là được.

Hả? Hạng Khả lộ vẻ đáng thương, cậu chẳng hề hay mình đã làm sai cái chi, cơ mà khi này đạo diễn Từ câu...

Bỗng nhiên tay cậu bị Trình Chính Yến nắm chặt. Cậu vội rút lại thì lực siết cũng nói lỏng. Hạng Khả thu tay về song lại bắt đầu thấy lạnh.

Dường như Trình Chính Yến không thấy rét, thậm chí mở phanh áo khoác bên ngoài, để ngỏ lớp áo len họa tiết chìm.

Hạng Khả cúi đầu, một bầu không khí kì ảo mịt mù bao phủ. Sau khi Từ Lượng hô to kèm tiếng gõ bảng clapperboard, cậu vô thức làm theo lời dặn dò mới này của Trình Chính Yến, đưa tay ôm anh như trước.

Bàn tay dễ dàng luồn vào bên trong áo khoác, ôm lấy vòng eo người kia ấm nóng hừng hực. Đoạn cậu ngẩng đầu chu môi...

Chụt...

Ể?

Sau lưng đột nhiên siết chặt, trước khi rời khỏi bờ môi thì một hương vị ấm áp phủ lên.

Đầu lưỡi mềm mềm ẩm ướt xông vào mạnh mẽ.

Quả nhiên là vị kẹo sữa.

4. Chương 4

Nụ hôn ướt át mang hương bạc hà nhẹ nhàng khoan khoái, Hạng Khả nhất thời không kịp phản ứng, còn bận suy nghĩ xem phải chăng đây là mùi nước súc miệng của Trình Chính Yến mà lão Lưu kể.

Gò má chạm vào khóa kéo áo phao của Trình Chính Yến, Hạng Khả mơ màng túm lấy áo len anh đang mặc. Cậu lạnh đến mức rụt cổ khẽ rên một tiếng. Sau lưng bỗng dưng bị ôm thật chặt, tới nỗi Hạng Khả cảm giác sắp bị nhấc bổng đến nơi. Cậu theo bản năng khép hờ hai mắt, kiễng chân tựa vào lồng ngực Trình Chính Yến.

Động tác này khiến Trình Chính Yến vội hé mắt xem, cái nhìn chạm tới đôi mắt ẩn dưới hàng mi dài cong vút kia. Sóng lưng Hạng Khả tê rần chẳng rõ nguyên do. Nhưng chẳng mấy chốc nụ hôn ngày lúc càng nóng bỏng khiến tâm trí cậu không còn tỉnh táo.

Môi bị mút mạnh, đầu lưỡi cũng bị chơi đùa run rẩy, chóp mũi cao thẳng của Trình Chính Yến đôi khi áp lên mặt cậu, lạnh ngắt, thế nhưng hơi thở lại nóng rực như lửa cháy. Đối với Hạng Khả, đây là một hành động thân mật vô cùng xa lạ, cứ như sức lực theo từng hơi thở đều dồn lên mặt, rồi sức lực ấy lại bị người khác cướp đi từ trong khoang miệng, mang theo âm thanh nhóp nhép. Hạng Khả bỗng nhiên hoảng hốt, đôi chân cậu bắt đầu run rẩy, giờ trong đầu cậu chỉ biết Trình Chính Yến đang ôm lấy mình. Mùi nước hoa hòa cùng mùi nước súc miệng nhẹ nhàng khoan khoái, nào ai có thể chống lại hương vị mạnh mẽ ấy chứ.

Mọi chuyện vô cùng suôn sẻ, khi môi lưỡi rời nhau, Hạng Khả hốt hển thở dốc, đôi mắt phiếm nước vô thức dõi theo bờ mi khê rử của Trình Chính Yến. Đoạn anh thu hẹp khoảng cách khi vừa rời đi, nụ hôn vương trên khóe môi, rơi xuống gò má mịn màng.

Hạng Khả khép mắt mệt mỏi, cậu cảm thấy mình rã rời như muốn tan ra.

Tuyệt ngừng rơi ngay khi cảnh diễn kết thúc hoàn hảo, Từ Lượng cực kỳ vừa lòng với phân cảnh đầu tiên, hướng chỉ hôm nay họ còn bắt kịp trận tuyết cuối cùng của mùa xuân, hẳn là dấu hiệu tốt đây.

Hạng Khả chui trong áo bông đứng bên cạnh anh sững sờ, suy nghĩ trong đầu nhảy loạn cào cào. Trong nhóm WeChat của hội bạn gái cũ vẫn chia sẻ thông tin linh tinh họ điều tra được về Trình Chính Yến rồi suy luận các thứ các kiểu. Cậu không kìm được mà nhìn về phía camera của Từ Lượng. Trên màn hình, cậu và Trình Chính Yến chậm rãi tách nhau ra, thế nhưng ánh mắt chẳng hề rời nhau phút nào. Đường như cả hai giam mình trong một không gian riêng biệt tách xa thế giới bên ngoài, không khí bên trong như đặc quánh.

Tựa như nụ hôn ban nãy.

Hạng Khả bó gối ngồi trên ghế, bất an nhúc nhích, động vào người Từ Lượng, được xoa đầu, nhưng lại tránh qua bên.

Mấy bóng người bận rộn chạy như bay giữa phim trường, cậu nhìn Trình Chính Yến đã đổi sang mặc áo phao dài, hai tay đút túi ngồi tạm trên một chiếc vali cao cao. Anh ngồi ngược sáng nên không nhìn rõ nét

mặt, tựa như một hình cắt giấy màu đen.

Có điều Hạng Khả lại có cảm giác anh đang quan sát mình, bởi vậy lập tức lộ ra vẻ mặt không vui. Tự dưng nóng bừng cả mặt, đoạn cậu thấy thấy dường như Trình Chính Yến đang cười. Lúc này, Cao Đường bỗng nhiên xuất hiện, đưa đồ gì đó cho anh.

Hạng Khả thu lại ánh nhìn, đồ đáng ghét!

Ánh mắt Trình Chính Yến rời khỏi Hạng Khả, dừng ở chai nước súc miệng Cao Đường vừa đưa. Anh xoáy nắp chai hai vòng, rồi tiện tay nhét vào túi áo.

Cao Đường cười nói:

– Em thấy trợ lý của anh có vẻ bận, nên giúp cậu ta một tẹo thôi, anh không cần à?

Trình Chính Yến đáp:

– Để lát nữa đã.

– Cũng đúng, ở đây không có chỗ nào để nhả, tại em không nghĩ chu đáo rồi. – Cao Đường có chút ngượng ngùng.

Trình Chính Yến khách khí cười:

– Không đâu, cảm ơn cô.

Cao Đường thấy anh có vẻ lơ đãng, nghĩ rằng anh mệt. Cô chần chờ một lát, rồi cũng không tán gẫu thêm nhiều, chỉ hỏi liệu anh có cùng cô đi ăn khuya sau khi kết thúc cảnh quay không.

Trình Chính Yến từ chối rất uyển chuyển, anh bảo mình còn chưa hiểu rõ vài chỗ trong kịch bản, gần đây những lúc không quay phim đều ngồi suy nghĩ một mình.

Đây là thói quen từ lâu của hắn, Cao Đường đành tỏ ý không sao hết trong sự tiếc nuối. Cô rời đi khỏi thì trợ lý của Trình Chính Yến mới trở về.

Trình Chính Yến ném chai nước súc miệng trong túi cho cậu ta.

Trợ lý bắt theo phản xạ, nhìn xem là cái gì, cất vào túi rồi mới tiện mồm hỏi: “Dùng dở rồi à?”

Trình Chính Yến chép miệng, luôn cảm thấy trong cổ họng còn có vị sữa nhàn nhạt, khiến tâm trạng anh lâng lâng một cách khó hiểu:

– Ừ.

Tuy rằng những cảnh quay sau rất thuận lợi, thế nhưng diễn xuất của Hạng Khả trong cảnh quay đầu vẫn khiến Từ Lượng lần tần mãi. Đến khi tuyên bố kết thúc buổi diễn, Từ Lượng mới gọi Hạng Khả lại:

– Trước khi vào đoàn chú đã đọc kịch bản chưa?

Hạng Khả ăn táo anh cho, nghiêm túc gật đầu:

– Có chứ, em còn học thuộc lòng hết lời thoại rồi cơ.

Từ Lượng đã từng nghe các đạo diễn khác khen Hạng Khả có trí nhớ tốt, thẳng nhóc này tuy diễn xuất một màu, cơ mà xét chuyên môn thì không có vấn đề chi sất. Có điều, hễ cứ nhớ đến cảnh quay của cậu, Từ Lượng lại đầy lo lắng. Anh cũng chẳng biết vấn đề là ở đâu, nhìn Hạng Khả gặm từng miếng táo cũng thấy bất lực.

Trình Chính Yến là bạn diễn, nên nhận ra vấn đề rõ hơn Từ Lượng. Nội dung chính của “Hồ Thanh Thủy” hướng đến đối tượng trưởng thành, nội dung sâu sắc ẩn trong vỏ bọc tình – sắc đầy mâu thuẫn xung đột, tổng thể kịch bản cho đến từng chi tiết đều có thể nhìn thấy điều đó. Nhẽ ra Hạng Khả phải diễn cảnh hôn thật triển miên nồng nàn, đằng này cậu diễn cứ như đóng phim tình cảm thanh xuân vườn trường.

Kiểu hôn dè dặt này là cảm xúc dành cho mối tình đầu...

Đúng lúc này Trình Chính Yến che miệng hắng giọng, hỏi:

– Cậu đã đọc nguyên tác của “Hồ Thanh Thủy” chưa?

Ó?

Nghe giọng nói trầm thấp của người ta, chẳng hiểu vì sao Hạng Khả bắt đầu ngửa ngửa trong tai, cậu gãi mặt đáp:

– ... Tôi đọc rồi.

Nhận kịch bản xong là cậu đã tìm sách đọc rồi. Trước khi đóng phim Hạng Khả đều rất chuyên nghiệp, lúc nào cũng đọc qua nguyên tác hết.

Không, Trình Chính Yến suy nghĩ một lúc, rồi vẫn thấy sai sai:

– Cậu đọc ở đâu?

Hạng Khả:

– Trên điện thoại.

Trình Chính Yến nhảy xuống khỏi hộp đạo cụ:

– Cậu tìm đi để tôi xem.

Hơi thở của đối phương bỗng kề sát lại, Hạng Khả đành mở di động bấm bấm, Trình Chính Yến liếc mắt, khuôn mặt trở nên đen sì.

Tấn Giang...

Tuy rằng đây đúng là nơi đăng nguyên tác gốc của “Hồ Thanh Thủy”, nhưng nó cũng là đối tượng trong đợt càn quét thuần phong mỹ tục của văn học mạng...

Trình Chính Yến cầm điện thoại đọc, quả nhiên, các chi tiết từ cổ trở xuống đều bị cắt, những cảnh hôn nồng nhiệt cũng không may mắn thoát khỏi.

Thì ra truyện Hạng Khả đọc là thanh thủy văn...?

Trình Chính Yến trầm ngâm không biết nên nói cái gì, Từ Lượng ngồi cạnh đã nắm được mấu chốt sự việc, ánh mắt trở nên vô cùng phức tạp.

Hai vị “người lớn” cùng nhau thở dài bất đắc dĩ.

Hạng Khả nhận thấy không khí thay đổi, gương mặt lộ vẻ chột dạ:

– ... Sao thế?

– Không sao. – Từ Lượng cảm thấy một giây già đi chục tuổi.

Hạng Khả cầm nguyên tác “Hồ Thanh Thủy” mà Từ Lượng đưa, nghi hoặc quay trở về.

Sách này là bản phồn thể, Hạng Khả cuối cùng cũng hiểu tại sao mình đi khắp các hiệu sách mà không mua được cuốn này, té ra không được lưu hành ở trong đại lục.

Từ Lượng nói với cậu rằng một số tình tiết đã bị lược bỏ ở bản trên mạng, Hạng Khả vốn định hỏi nội dung cụ thể, thế mà “ông cụ” ấy ra điều tức giận, bỏ đi mất.

Bởi vậy cậu đành phải về khách sạn cùng Trình Chính Yến.

Ngoài trời đang tuyết nên chẳng mấy người qua lại, nhưng vì sợ bị nhận ra, cả hai vẫn đeo khẩu trang đen. Nhìn bìa sách mấy phút, Hạng Khả không biết mình nên làm gì, đành cúi đầu ngắm mặt đất tuyết phủ trắng xóa, chốc lát lặng lẽ giương mắt nhìn bóng người đi phía trước.

Trình Chính Yến mặc quần đen, chân dài nhanh thoăn thoắt, bước chân vững vàng, áo phao dài như vậy mà mới chỉ đến đầu gối anh. Hạng Khả ngó lại cái áo măng tô lượt lượt khoác trên người mình, có chút không vui. Ai ngờ sờ trúng một viên kẹo sữa cứ ngỡ đã chén hết rồi, lập tức phản chấn hẳn lên.

Đằng sau sột soạt tiếng bóc vỏ kẹo, Trình Chính Yến im lặng, quay đầu liền thấy Hạng Khả đang tháo khẩu trang ăn kẹo như con chuột nhỏ.

Hạng Khả nhìn lại ánh mắt của anh, tỏ ý thắc mắc.

Trình Chính Yến:

– ... Cho tôi một cái với.

Dứt lời, anh mới nhận ra điều mình vừa nói, hoang mang nghi ngờ đời luôn.

Hạng Khả lại lắc đầu:

– Hết rồi.

Rồi như sợ anh không tin, còn kéo hai túi áo ra bên ngoài:

– Cái cuối cùng nè!

Ánh mắt Trình Chính Yến từ hai tay cậu chuyển đến cái má phồng lên vì ngậm kẹo, rồi dừng lại ở bờ môi.

Hạng Khả lại cảm nhận được không khí mất tự nhiên lúc quay phim, mà phải khó lắm mới quên được, cũng may Trình Chính Yến đã chóng quay đi

Phòng hai người ở cạnh nhau, khi Hạng Khả lấy thẻ mở cửa phòng, phát hiện Trình Chính Yến cũng dừng bước, cậu ngẩng đầu nhìn.

Trình Chính Yến tới gần, vẫn nhét hai tay vô túi, vẫn một nét mặt bình tĩnh cúi xuống, bốn mắt nhìn nhau.

Hạng Khả ngửi thấy mùi anh cận kề, hốt hoảng:

– Làm gì hả?

Mỹ thiếu niên khi không cười trông lạnh lùng thật đấy, Trình Chính Yến thoáng nghe mùi kẹo ngòn ngọt khi cậu nói chuyện, ánh mắt trở nên thâm sâu. Lát sau, anh đưa tay chỉ cửa phòng.

“Đọc xong truyện đi, đạo diễn Từ bảo trước khi quay tiếp, tôi phải cố gắng giúp cậu hiểu kịch bản.”

Tuy chưa có ai trách mắng chi cả, nhưng Hạng Khả cũng đã nhận ra mình mắc lỗi. Lần này là tại cậu chuẩn bị không đầy đủ, nói cách khác chính là làm phiền mọi người.

Mặc dù ghét Trình Chính Yến, nhưng Hạng Khả cũng thấy ngại. Cậu gật đầu nói lời cảm ơn:

– Làm phiền anh quá.

Trình Chính Yến lùi một bước nhìn cậu bước vào:

– Ngủ sớm một chút nhé.

Trước khi đóng cửa, Hạng Khả lễ phép gật đầu:

– Anh cũng vậy.

Trình Chính Yến chăm chú nhìn cánh cửa đã đóng kín vài giây, sau đó mới chuyển bước, lấy thẻ từ trong túi. Nghe tiếng ting ting vang lên khi quẹt thẻ, anh thấy mình đang vô cùng hưng phấn, chắc đêm nay lại

khó ngủ đây.

Phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng cửa mở, anh ngoái lại xem, liền nhìn thấy Cao Đường trang điểm kỹ càng như cũ, đứng trước cửa phòng đối diện. Cao Đường tỏ vẻ ngạc nhiên:

– Ô kìa, đúng lúc ghê, em đang định đi ăn khuya này, cùng đi chứ?

Trình Chính Yến mỉm cười từ chối:

– Thôi, tôi hơi mệt, cô đi đường cẩn thận.

Căn phòng được Vương béo sắp xếp rất thoải mái, Hạng Khả ngồi xồm bên cạnh bàn nhìn chăm chăm lọ kẹo mới ăn được vài viên, rồi mới lết mông đi tắm. Ở bên ngoài lạnh cóng cả ngày, nước ấm khiến cả cơ thể và tinh thần đều khoan khoái, Hạng Khả thay áo ngủ, sấy khô tóc rồi uống một cốc sữa ngọt, chui vào trong chăn, thỏa mãn ngủ thiếp đi.

Không được! Tinh thần trách nhiệm vẫn chiến thắng cơn buồn ngủ, cậu lồm cồm bò dậy bật đèn ngủ, rồi cầm lấy quyển sách ở tủ cạnh giường.

Hạng Khả nằm úp sấp trên giường, quần chăn kín mít, chỉ lộ ra cái đầu tròn tròn. Ánh đèn ngủ chiếu vào bìa sách “Hồ Thanh Thủy”, chợt làm nó thật kiều diễm, nhưng thật ra quyển sách này Hạng Khả cũng đọc rất nhiều lần rồi.

Rốt cuộc là cắt bớt nội dung chỗ nào? Cậu tò mò thò một ngón tay lật sách, sau đó dùng mũi chặn lại.

Mấy phút đồng hồ sau...

– Ô kiaaaa!!! Ô kìa kìa aaaaaaaa!!!

5. Chương 5

Tác phẩm “Hồ Thanh Thủy” ra đời từ nhiều năm trước. Truyện viết về cuộc gặp gỡ của hai chàng trai xa lạ khi đi du lịch ở hồ Thanh Thủy. Ban đầu vì có chút hiểu lầm nên phát sinh vài mâu thuẫn nhỏ tức cười. Nhưng có đánh nhau mới biết bạn, sau khi xóa bỏ hiểu lầm, cả hai quyết định cùng nhau tiếp tục hành trình.

Kích thích tuổi xuân va chạm làm xao xuyến con tim. Mấy buổi dã ngoại cùng nhau, ngủ chung một cái lều khiến cả hai kim lòng không đành, quần quýt chẳng rời.

Dục vọng bị khơi mào vượt tầm kiểm soát, từ đó hai người như một cặp tình nhân yêu nhau đắm say, các kiểu ấy ấy này nọ nhưng khi kết thúc hành trình lại lặng lẽ chia tay.

Vẫn ôm nhưng nhớ đối phương sau khi chia tay, bỗng một ngày nọ hai người gặp nhau ở thành phố nơi mình sống.

Cơ mà đúng kiểu drama. Họ cứ thế nối lại tình cũ tiếp tục ấy ấy, tình cảm phát triển đến độ si mê cuồng nhiệt.

Đến tình tiết này có thể kết thúc tốt đẹp rồi. Đáng ghét nhất là nội dung chuyển biến bất ngờ, trong một lần tình cờ Hạng Khả đóng vai La Văn Tư bỗng phát hiện bạn trai Hoắc Hứa đang qua lại với một cô gái.

Tóm lại từ đó bắt đầu giai đoạn dần vỡ nát nhau, kiểu mô tuýp tình nhân yêu hận tình thù, lưỡng bại câu thương, ngay cả cảnh xxx cuối cùng cũng được miêu tả ngập tràn tuyệt vọng, kết cục chỉ có thể là bi thương.

Cho đến giờ nội dung truyện đều không có gì mới mẻ, nhưng đặt vào thời điểm sáng tác thì quả thực nổi bật, hành văn tinh tế tỉ mỉ lấy đi bao nước mắt của Hạng Khả. Nhưng có đôi lúc Hạng Khả phải thở dài cảm thấy khó hiểu, bởi nhân vật chính trong truyện, bao lần tình cảm của họ chợt cực kì thăng hoa, dường như chẳng rõ tại sao đã yêu say đắm, rồi lại không rõ đầu đuôi đã hận đối phương đến tận xương tủy.

Bây giờ...

Cậu đã hiểu rồi...

Gốc rễ của mạch cảm xúc xuyên suốt quyển truyện được ẩn giấu ở đâu...

Hạng Khả đỏ mặt, vừa khóc vừa ngượng, cả người cuộn lại nhỏ xíu trong chăn.

Hôm sau tỉnh giấc cậu vẫn ngây người ra như mọi khi, sau đó chợt nhớ tới cái gì, cẩn thận cẩn thận thò tay sờ sờ trong quần.

Ui ui ui, còn tốt còn tốt.

Sáng sớm Vương béo tới làm việc nhìn thấy ánh mắt lén lút của cậu, tiện tay chọc ống hút vào ly sữa ấm đưa qua:

– Uống từ từ, uống xong mau xuống giường đánh răng đi, mày đã xem trước lịch trình trong điện thoại chưa? Hôm nay bên đoàn có kế hoạch đấy.

Hạng Khả ngậm ống hút, mơ mơ màng màng nghĩ đến giấc mộng tối qua:

– Hửm?

Vương béo:

– ...

Được rồi, gã cũng không mong đợi Hạng Khả nhớ những việc không liên quan tới chuyện quay phim, im lặng một lúc hẳn bỏ qua cho cậu, vò vò cái đầu xù bông, cam chịu số phận đi thu dọn tủ đầu giường cho Hạng Khả. Ấy, có một quyển truyện cạnh gối? Vương béo tiện tay cầm mở ra xem:

– Phải rồi sáng muốn ăn gì? Tẹo anh đi.... Này này?

(... Sau nụ hôn dài say đắm Hoắc Hứa tiến vào người La Văn Tư...)

“A a a a!” Người đại diện hạng sao nổi tiếng điên cuồng gào thét trong lòng, vẻ mặt còn đáng sợ hơn đối mặt với tận thế, hít sâu mấy hơi giọng gã mới điềm đạm lại:

– Khả Khả, đây là truyện gì?

Hạng Khả thấy bìa sách liền chồm dậy, then thùng giật lại sách giấu xuống chăn, cậu lí nhí đáp:

– Đạo diễn Từ cho em đây, bản gốc “Hồ Thanh Thủy”

Nói xong, cậu tu ừng ực đôi ngụm hết sạch cốc sữa, ngồi xuống mép giường đi giày, cái bụng mà đói là quên tiết chuyện xấu hổ, Hạng Khả ngẩng đầu nhìn Vương béo đứng đực mặt ra bên giường nãy giờ:

– Bữa sáng em muốn ăn bánh rán, thêm năm quả trứng gà với bánh quẩy kèm sườn nữa nhá.

Vương béo thẫn thờ ra ngoài, từ sau nhìn gã nom hệt cái xác không hồn.

Khả Khả của gã, Khả Khả mà gã và toàn bộ Tinh Quang Entertainment nuôi từ tấm bé...

Lúc ăn bánh rán Hạng Khả mới nhớ sáng nay anh béo bảo có hoạt động cùng đoàn làm phim. Đánh răng rửa mặt sấy tóc xong thay quần áo ngon nghề cậu lại hóa thành mỹ thiếu niên lạnh lùng ngẫu lòi, cầm món điểm tâm xém cao quá đầu vì lượng trứng gà bỏ thêm đánh chén ngon lành.

Dù rằng Từ Lượng chẳng thích một đồng người không liên quan, đến lúc mới quay. Nhưng đề tài của “Hồ Thanh Thủy” không mấy phổ biến, trong suốt quá trình quay phim lâu dài cũng phải tuyên truyền. Nội dung khi quay cùng với hậu kỳ lại phải bảo mật, nên đúng là chỉ có thể chọn lúc khởi quay để fan tới thăm.

Tất cả diễn viên chính đều đang lọt thỏm trong vòng vây của fan. Ai cũng kinh nghiệm đầy mình, kiên nhẫn kí tên chụp ảnh, cười rồi lại cười thiệt dịu dàng.

Trình Chính Yến lịch sự cảm ơn với fan lặn lội đường xa, đối với anh ở cùng với Fan hâm mộ khá là thoải mái, dù sao những người ủng hộ này cũng đều có thiện ý với anh, hơn nữa anh chẳng có ý xấu với người thân thiện nhiệt tình.

Nhưng các diễn viên có vị thế khác anh chắc chắn cực kỳ thận trọng, nhất là Cao Đường. Sau khi chuyển thành hình tượng quốc tế, từng lời nói từng cử chỉ trước công chúng của cô đều cẩn thận. Để đón fan đến, từ bốn giờ sáng cô đã dậy trang điểm, quần áo hàng hiệu đúng chuẩn xu hướng thời trang. Trong cái lạnh xuống dưới âm mười độ còn không dám mặc áo lông dày mà chỉ đi một đôi tất mỏng, gắng đạt tới một thực “dễ như trở bàn tay”.

Trong cảnh căng thẳng kìm hãm bản thân, chợt nơi nào đó tựa chốn bồng lai tiên cảnh có vẻ chói mắt. Hạng Khả ngồi trên ghế gấp nhỏ cạnh hòm đạo cụ ngoài lề, cậu... vẫn đang ăn.

Bánh rán thêm năm trứng siêu bự.

Fan ngồi xung quanh, gần như sát vào một chỗ, nhưng rất trật tự, đều khẽ dặn dò:

– Ăn từ từ thôi...

Thế là Hạng Khả lại từ tốn ăn, nhóm fan thỏa mãn ngắm nhìn, lát sau mặt bỗng đanh lại, chỉ chỉ áo khoác quân đội của Hạng Khả:

– Hôm nay âm mười tám độ, anh mặc phong phanh quá...

Nói xong cả đám lục lọi tìm khăn choàng, nhìn sơ cũng biết tự làm. Hạng Khả thấy thế vội ngừng nhai ngoan ngoãn rướn cổ lên.

Khăn đã quấn rồi, bánh cũng ăn rồi, bèn nhận khăn ướt fan đưa lau tay lau miệng — cả lớp hóa trang cũng chẳng thay đổi tạo nào! Hạng Khả vừa ngồi cầm cốc trà sữa fan đưa vừa chia kẹo cho mọi người.

Các diễn viên chính cùng fan nghe thấy tiếng bóc vỏ kẹo roạt roạt vang lên: “...”

Bầy fan thơm mùi kẹo sữa bắt đầu quan tâm hỏi han:

– Trời lạnh như thế, anh đã quen ở với đoàn chưa?

Hạng Khả trả lời:

– Anh quen rồi.

– Ở trường quay nhiều thợ săn ảnh lắm, đừng có đi linh tinh nhá!

Hạng Khả:

– Ừm...

– Đạo này có gặp fan cuồng không?

Hạng Khả lắc đầu.

– Ừm, thế là tốt rồi.

Mọi người hài lòng gật gù, còn không quên dặn dò:

– Nếu gặp phải chụp ảnh cho người đại diện ngay đấy.

Hạng Khả gật đầu.

Mấy diễn viên chính và người hâm mộ kìm lòng không nổi lên nghe câu chuyện trà nước: “...”

Vương béo sẵn sàng từ trước, cười híp cả mắt tiến tới gần đám người kia sấn lại quá gần thẳng nhóc, đồng thời nghe thấy câu hỏi bữa bãi phát ra từ đằng sau...

– Gần đây có iu ai không?

– Ê bà nói bé thui trong này có phóng viên kìa.

– Suyt...

– Ồ nhảy năm nay Khả Khả hai mươi lăm, XXX lúc hai mươi lăm đã lên chức bố rồi...

– Năm ngoái mới chia tay Quách Giai Kỳ, cô ấy cũng được mà...

– Yêu phải nghiêm túc nha...

Hạng Khả bị quở trách nên xấu hổ, cái đầu kiêu ngạo gục xuống. Dù chẳng hiểu sao lần nào lén lút hẹn hò cũng bị fan biết, nhưng cho tới giờ, chưa có lần nào fan lại cản trở chuyện cậu yêu đương. Dẫu thế đến nay cậu vẫn trong hàng FA, mà không hiểu nổi lý do nằm ở nơi mô.

Một tiếng thăm hỏi đã hết, cậu vui vẻ tiễn mọi người. Đương lúc vẫy tay tạm biệt, bầy fan nhớ ra họ đã quên bég việc chụp ảnh, liền quay lại chụp ảnh xin chữ kí rồi tạm biệt lần hai.

Bị nhắc nhở thế, cuối cùng Hạng Khả cũng nhớ ra, trước khi vào đoàn làm phim cậu muốn theo đuổi Cao Đường!

Kết quả có mỗi hôm đầu trò chuyện mấy câu. Có Trình Chinh Yến phá đám bên cạnh nên cậu không thể tìm được cơ hội.

Không thể linh tinh vậy nữa!

Vì thế cậu liền quay lại tìm Cao Đường định bụng rủ cô đi ăn bánh ngọt, nhưng còn chưa kịp lên tiếng mời. Lúc bị gọi lại ánh mắt Cao Đường lơ đãng, vừa lau nhàu phải quay về ngủ, vừa bước thất thủ xin phép rời đi, dường như rất mệt.

Hạng Khả tần ngần giây lát rồi gọi điện cho Quách Giai Kỳ hỏi ý vậy là sao, Quách Giai Kỳ cười trên nỗi đau của người khác:

– Anh bị từ chối rồi!

– Hả?

Hạng Khả chưa từng ném mùi thất bại sừng người.

– Cửa gái đâu có dễ!

Quách Giai Kỳ hừ một tiếng.

– Anh phải có chút thành ý, lựa ý mà hòa theo biết chưa? Tục tưng, thế nào là lựa ý mà hòa? Chính là anh phải biết toàn bộ thói quen, sở thích, khẩu vị của cô ấy.

Hạng Khả đáp ngay tấp lự:

– Cô ấy thích ăn kẹo sữa Nga.

Quách Giai Kỳ kinh ngạc, thầm nhìn bằng cặp mắt khác:

– Thất lễ thất lễ.

– Xem ra anh rất có lòng, tốt lắm, từ giờ em tin anh đang nghiêm túc rồi.

Cũng nhớ được món ăn vặt ưa thích của một cô gái cơ đấy, Quách Giai Kỳ biết rõ Hạng Khả là loại bạn trai không đáng tin cỡ nào giờ đây cũng yên tâm, cô mừng rỡ nói:

– Thế này đi, hai hôm nay em với lão Lưu tổng hợp kha khá tư liệu từ các thể loại kênh mương, tẹo em gửi mail cho anh, anh tự ngâm cứu nhé.

Hạng Khả cảm động:

– Cảm ơn...

Quách Giai Kỳ moa moa hôn gió qua điện thoại:

– Máy hôm nay lạnh lớm, tục tưng chú ý giữ gìn sức khỏe nha!

Quách Giai Kỳ và lão Lưu mánh khỏe ngập trời, thu thập tài liệu rất đầy đủ, liệt kê đủ hết tên các anh chàng cặp với Cao Đường từ lúc cô ra mắt đến nay, bao luôn cả mấy người chưa từng bị công khai.

Nào là người mẫu, diễn viên, ca sĩ các thứ các kiểu, ai cũng rất khô ngô tuần tú, Hạng Khả xem lướt qua, sau đó mắt rưng rưng nhìn dòng tổng kết chiều cao trung bình 185.

Đây là chiều cao trên baike baidu hay thật vậy...

Lão Lưu vội vàng an ủi cậu:

– Không sao, thực ra chú đâu có thấp! Chiều cao của mình không đủ, thì còn ưu điểm khác, chú xem, chú vừa trẻ vừa ưa nhìn mà!

Hạng Khả vẫn ỉu xiu:

– ... Hình như cô ấy không thích phi công trẻ.

– Thế thì sao chứ!

Lão Lưu tự tin đầy mình

– Là do trước kia cổ chưa đến tuổi, không biết sức hấp dẫn của phi công trẻ!

Phi công trẻ....

Hạng Khả tắm xong nhìn da mình bị hun ửng hồng trong giây lát, bỗng khóc thét.

Quyển rũ ở chỗ nào chứ?

Hầy, mà chả hiểu giờ con gái nghĩ gì, lại gọi tụi trai ít tuổi hơn mình là phi công trẻ. Hạng Khả vuốt mái tóc sũng nước ngồi trên cái ghế đầu cạnh bồn tắm ngâm người, một lát sau mới cầm kem tẩy lông Quách Giai Kỳ đưa cho cậu.

Đúng vậy! Tiêu chí hàng đầu của phi công trẻ là phải chăm chút hình tượng kĩ lưỡng, nhất quyết không được râu ria lún phún hay trốn trong chăn ăn vặt các kiểu.

Lông chân Hạng Khả vốn nhạt nên tẩy một lần đã hết, thành ra trông càng trắng trẻo mảnh mai. Chẳng thấy bản thân rù quền hơn chút nào, Hạng Khả lần đầu nghi ngờ lẽ nào cậu bị chơi xỏ. Trước khi rời khỏi phòng tắm chợt thấy chai sữa dưỡng thể trên bồn rửa mặt.

À cái chai dưỡng thể thơm thơm này hình như Cao Đường tặng cho cả đoàn từ mấy hôm trước, cô ấy vừa làm đại diện cho một nhãn hiệu.

Hạng Khả bừng tỉnh, quá tuyệt, còn gì thân thiết hơn việc sử dụng sản phẩm được đại diện nào?

Lập tức mở ra ngửi, úi chà! Mùi sữa nè!

Tui thích~ Hạng Khả vui vẻ thoa chân.

Chăm chút bản thân rồi, giờ việc cần làm tìm cơ hội phô diễn hết vẻ quyến rũ cho Cao Đường thấy.

Hạng Khả chìm trong suy nghĩ, vừa mở một chai Shuang Wai Wai, bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa. Cậu ngó đồng hồ báo thức trên bàn, mới có 9 giờ 50, nghĩ nghĩ một lát song vẫn lê dép lệt quà lệt quẹt chạy ra mở cửa.

Cái lạnh bên ngoài ập vào khiến cậu rùng mình, Hạng Khả đáng thương rụt vai lại, nhìn người tới:

– Trình Chính Yên?

Trình Chính Yên đứng im ngoài cửa, ánh mắt của anh chuyển từ đôi mắt đang hỏi “anh đến làm chi”, lướt tới mái tóc ướt sũng cùng gương mặt cậu. Hương sữa dịu dịu ấm áp tỏa ra từ đối phương gần như vây quanh người anh.

Anh định vào phòng Hạng Khả, chẳng ngờ thấy người nóng bừng, e rằng giờ không phải là lúc phù hợp.

Trình Chính Yên rũ mắt, khiến cho tầm nhìn tập trung vào mắt cá chân be bé lộ ra dưới vạt áo tắm kia. Anh giờ kịch bản trong tay, rất bình tĩnh nói:

– Ngại quá, vốn định tìm cậu đọc thoại, không ngờ cậu lại đang tắm.

– A!

Hạng Khả nhớ đến lời dặn lúc trưa của Từ Lượng, xấu hổ né qua một bên

– Không có! Tôi tắm xong rồi, anh vào đi...

– Thôi!

Trình Chính Yên vội vàng từ chối, rồi tựa như thấy giọng mình hơi thiếu tự nhiên, hắng giọng nói chậm lại

– Không vội, tôi về phòng đợi cậu, cậu sấy tóc xong thì qua.

Hạng Khả ngại ngừng đồng ý, tức thì quảng kế hoạch phi công trẻ đi tuốt luốt. Vừa đánh thức thái độ chuyên nghiệp, vừa thay quần áo sấy tóc nhanh như cơn gió, sau đó cậu cầm kịch bản vụt đi tìm phòng Trình Chính Yên.

Nhấn chuông mấy lần đối phương mới ra mở cửa, Hạng Khả sững sờ nhìn Trình Chính Yên mặc áo tắm đang dùng một tay lau tóc sau cửa...

Ồ? Từ này đến giờ chắc tầm hai mươi phút nhỉ?

Sao lại đỉnh vậy, anh ta còn tranh thủ tắm cơ à?

Ưu sạch mức này hẳn bệnh nặng lắm rồi nha!

6. Chương 6

Sau khi tắm xong, hơi nước ẩm ướt vẫn còn đọng lại trên mặt, Hạng Khả đối diện với vẻ mặt khó lường của Trình Chính Yến, đương khi cậu còn hoài nghi có phải mình đã đến không đúng lúc rồi không, thì đối phương đã nhích người qua.

– Muốn uống gì không?

Trình Chính Yến rút khăn lông trên đầu ném lên lưng ghế dựa, mặc kệ tóc vẫn còn nhỏ nước, cúi xuống mở tủ lạnh bên dưới tủ tivi.

Khắp phòng đều là hương vị của Trình Chính Yến, như trộn lẫn giữa tinh dầu cây bách và hai giọt chanh, Hạng Khả vô tình nhìn thấy một vệt nước lăn từ tóc mai xuống quai hàm, không khỏi cảm thấy bất rút:

– Ừm ờ, sao cũng được.

Trình Chính Yến đang khom lưng liền quay đầu nhìn Hạng Khả một cái, giống như đang cười, từ đường nhìn của cậu mà lấy ra một lon bia...

Và một lon sữa Vượng Tử.

Thấy lon sữa cho Hạng Khả, rồi tựa vào bàn uống một ngụm bia, Trình Chính Yến tiện tay vuốt những lọn tóc rũ xuống trán ra sau đầu, hất hàm nói:

– Ngồi đi.

Trong phòng chỉ có mỗi một cái ghế thì vắt khăn ướt mất rồi, chẳng còn chỗ nào, Hạng Khả đành phải ngồi lên giường. Đoạn cúi xuống giật nắp lon, vội vã ực một ngụm...

Sữa bên phòng cậu đã uống hết tiêu rồi!

Đường như Trình Chính Yến chẳng hề ngại ngùng, lê dép đến ngay cạnh cậu rồi ngồi xuống, một tay lật ra kịch bản sắp tới, trong đó chỉ chút ghi chú, đánh dấu sặc sỡ hết như quyển của Hạng Khả. Anh nghiêng người nhìn kịch bản trên tay Hạng Khả:

– Chúng ta bắt đầu từ đây nhỉ?

Khoảng cách quá gần khiến cho nước trên tóc anh nhỏ xuống áo sơ mi của Hạng Khả, mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái kia càng thêm rõ ràng. Hạng Khả đưa tay đẩy đầu anh ra, vừa đụng tay cũng ướm nhẹp, thế là tiện tay chùi chùi lên áo tắm anh đang mặc:

– Anh không thay đồ hả?

Trình Chính Yến thông thả bắt lấy tay cậu:

– ... Không cần.

– Ờ.

Cảm thấy bàn tay đang nắm tay mình nóng quá, Hạng Khả muốn rút tay về nhưng không được, đang định dùng sức mạnh hơn thì Trình Chính Yến lại thả lỏng ra, thế là cậu luống cuống vội tập trung sự chú ý lên lon sữa và kịch bản.

Tuy nói diễn xuất của Hạng Khả một màu, nhưng đó chỉ là so với phái thực lực như Trình Chính Yến mà thôi. Chứ thực ra thoại và diễn xuất của Hạng Khả đều rất tốt, đặc biệt là sau khi xem Hồ Thanh Thuỷ bản gốc không bị cắt xén, cậu cảm thấy bản thân dường như đã hiểu sâu thêm về bộ phim này. Bởi vậy ngày ngày nhìn đạo diễn Từ Lượng mặt ủ mày chau mới hiểu được đây không phải là những cảnh quay đơn giản gì cho cam.

Giờ phút này, hai người tập diễn đều mở kịch bản ra nhìn rồi ngẩn người.

Trong Hồ Thanh Thuỷ, mặc dù kết thúc của hai nhân vật chính rất buồn, nhưng trước đó họ vẫn có một tuần trăng mật nồng nàn nóng bỏng.

Từ Lượng và tác giả dường như có cùng ý tưởng chọn cảnh giường chiếu để làm bật lên diễn biến tình cảm của hai nhân vật chính. Từ thu hút nhau đến sinh hận vì yêu, muốn diễn tả tình yêu từ nhục dục trần trụi, thực sự là rất khó, đặc biệt trong những phân cảnh này...chủ yếu phải đặc tả Hạng Khả.

Đây là cảnh Hoắc Hứa và La Văn Tư gặp nhau tại thành phố họ sinh sống, là khoảng thời gian cả hai chính thức yêu đương say đắm. Họ yêu nhau như bao đôi trẻ khác, chỉ mong cả ngày cận kề bên nhau đủ hai mươi bốn giờ. Trong tiểu thuyết thì dùng hành văn để kể lại diễn biến nội tâm của nhân vật từ nông đến sâu, còn biên kịch thì chọn một La Văn Tư luôn bị động trong tình yêu lại chủ động cầu hoan làm phép ẩn dụ cho sự đổi thay.

Đương nhiên trong kịch bản sẽ không ghi rõ ra từng động tác phải như thế nào, vậy nên những cảnh này đều do diễn viên phải tự mình nhập vai.

Dòng sữa Vượng Tử ngọt ngào không thể nào cứu Hạng Khả khỏi bị hoa mắt!

Cậu ngoan ngoãn bỏ lon sữa đã uống sạch sẽ vào thùng rác, dù sao thì trong phòng vẫn còn có một vị ảnh đế xịn xò đang ngồi, vậy nên cậu quyết định tạm thời gạt bỏ thành kiến không ngại hạ mình mà hỏi:

– Vụ này... anh có ý kiến gì không?

Trình Chính Yến lật lật kịch bản, gương mặt đầy vẻ từng trải sóng to gió lớn:

– Tôi? Hay là cậu chia sẻ một chút kinh nghiệm yêu đương trước đây của cậu đi?

Hạng Khả chợt cảm thấy ngại ngùng:

– Nhưng mà...

Chả nhẽ lại kể kinh nghiệm ở thành phố A có tiệm nào bán bánh crepes chocolate nghìn lớp ngon sao?

Trình Chính Yến lúc này dường như mất đi khả năng nhìn mặt đoán ý, còn cười khen:

– Nghe nói cậu quen không ít bạn gái đâu nhỉ?

“.....” Hạng Khả gõ gõ gót chân lên thảm.

– Ủa...

Trình Chính Yến nghe vậy, vẻ mặt lập tức trở nên bình tĩnh, ném kịch bản đi rồi chống hai tay ra phía sau, thản nhiên nói:

– Chẳng phải vậy là tốt rồi sao?

Hạng Khả không dễ nhận ra cảm xúc tiêu cực ở người khác, cậu chỉ cảm thấy mình càng lúc càng căng thẳng, ngay cả đám tóc ngu si cứ dựng thẳng mỗi khi tắm xong cũng muốn cụp xuống.

A... bị Trình Chính Yến vuốt đuôi như vậy rồi thì biết hỏi kiểu chi đây...

Trong lúc không biết làm sao thì len lén nhìn sang Trình Chính Yến vẫn giữ một tư thế nãy giờ, mặt thì tỏ vẻ lạnh nhạt giải quyết việc chung, y chang như lần quay cảnh hôn đột trước, khiến sự nao núng của cậu biến thành thiếu chuyên nghiệp.

Hiu, là đang coi thường mình sao?

Thật là chảnh chó y như fan nhà hần.

Đột nhiên bao nhiêu do dự bị gạt hết đi, cảm xúc nhất thời tăng vọt, Hạng Khả nghiêng răng đứng dậy ra khỏi giường.

Ánh mắt giống như vô cảm của Trình Chính Yến dõi theo cậu, nhìn cậu vỗ kịch bản đét một tiếng rồi... cúi xuống mở tủ lạnh?

Hạng Khả ngồi chồm hổm móc ra lon Vượng Tử cuối cùng, giật nắp rồi ngửa đầu tu một hơi, chất lỏng lạnh lẽo từ khoang miệng buốt lên tận óc, khí huyết sôi sục, cậu đặt lon sữa xuống, đá văng dộp lê trên chân, nhún chân phóng veo lên người Trình Chính Yến.

Ôm chặt anh! Cúi đầu xuống!

Chụt chụt chụt chụt chụt_____

Trình Chính Yến:

— ...

Trình Chính Yến giãy ra rồi ngồi thẳng lên, tiếp đó đưa tay ôm eo người đang cười trên người mình, hai má và môi đều ửng đỏ do bị hôn. Hạng Khả sau khi liếm liếm môi anh thì rúc đầu vào cổ anh cọ cọ. Mái tóc mềm mại xoa tung lất phất lên da tê dại, làm Trình Chính Yến suýt chút nhịn không được mà phá ra cười.

Trái tim bỗng chốc như chiếc bánh ngọt đang phình to trong lò nướng, Trình Chính Yến cúi đầu áp mặt mình lên tai Hạng Khả:

— Cậu làm gì vậy?

Tai Hạng Khả đỏ bừng, ngồi trên đùi Trình Chính Yến ôm cổ người ta cứng ngắc. Mái tóc ướt ươn ướt của Trình Chính Yến làm mặt cậu lạnh lạnh, tim cậu đập bình bịch. Mãi một lúc sau cậu mới hoàn hồn, ngoái lại nhìn lên về mặt đối phương.

Trình Chính Yến cúi đầu nãy giờ, thế nhưng ý cười trong mắt dần biến mất khi thấy đôi mắt lấp lánh ánh

nước kia.

Một tay đang ôm eo Hạng Khả vươn lên sau ót cậu.

Những ngón tay lùa vào mái đầu lòa xòa, vô thức xoa xoa, rồi di chuyển ra đằng trước lau đi những vệt nước do mình để lại.

Hạng Khả căng thẳng nuốt nuốt nước bọt, nhìn anh rồi mới khe khẽ:

– Trình Chính Yến...

– Sao?

Trình Chính Yến dán sát lại, cọ cọ mũi mình lên cái mũi hinh hỏ đáng yêu của đối phương, giọng nói dịu dàng như xuất phát từ tận con tim.

Hạng Khả dường như đã bị lây nhiễm bởi những va chạm thân mật này, cậu chu miệng hôn chụt lên môi anh, sau đó cũng nheo mắt cọ cọ mũi anh:

– Anh xem như vậy đã được chưa?

Hành động này quả là khác xa một trời một vực so với những gì Trình Chính Yến đã tưởng tượng. Anh đã xem qua cơ man bộ phim nóng bỏng kinh điển, trong đầu toàn là những cảnh lắc eo, rên rỉ. Có mỗi cái kiểu « con nít » như của Hạng Khả là chưa thấy.

Giờ phút này anh mới chợt nhận ra rằng, nghệ thuật có rất nhiều cách để thể hiện, vô cùng đa dạng và phong phú.

Trình Chính Yến mỉm cười, lồng ngực căng ra như vết thương bị nhét đầy bông. Anh hôn nhẹ lên gương mặt đang chờ được khen ngợi kia, đoạn cúi đầu hôn tiếp...

– Tuyệt lắm.

7. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hôm đó, Hạng Khả nhận điện thoại của Vương béo xong mới mơ màng trở về phòng.

Vì thế, trợ lý của Trình Chính Yến chợt phát hiện, mấy ngày nay mọi người cứ quái quái sao ấy.

Chẳng hạn như đại ca nhà mình, không biết vì sao bỗng nhiên tâm trạng khoan khoái, nói năng nhẹ nhàng. Tuy rằng sáng nay anh vẫn cực kỳ khó ỉ, sẫm soi chế độ ăn uống tập gym mà mình chuẩn bị.

Nhắc đến đây, vẻ mặt cậu ta trở nên chua xót. Cái chức trợ lý này ngoài việc lương cao ra, còn đâu khác nào ô sin! Cậu ta muốn nói cho hàng ngàn hàng vạn fan biết, rằng cái người vừa mắc bệnh sạch sẽ, vừa cảnh giác cao như Trình Chính Yến vốn chẳng dễ ưa chút nào!

Cơ mà nói thật, trước khi vào cái đoàn làm phim này, cậu cũng chẳng có gì oán hận đâu. Dù sao đi nữa thì Trình Chính Yến cũng dễ chịu so với khối nghệ sĩ rồi... Cho đến khi cậu gặp Vương béo!

Tuy rằng không biết vì sao người này vốn là người đại diện, lại phải làm công việc của trợ lý quen, ngày ngày tỉ mỉ lo từng bữa ăn giấc ngủ cho ngôi sao nhà mình. Nhưng sau khi gặp Vương béo, cậu mới ngộ ra rằng, khác biệt giữa người với người, đôi khi còn lớn hơn cả so giữa người với chó.

Chẳng hạn như, cùng là không muốn tập gym, thì Trình Chính Yến sẽ bình tĩnh nhìn trợ lý nhắc nhở về lịch trình trong ngày, đến tận khi người ta thở không ra hơi mới lết xác đến máy chạy bộ.

Còn Hạng Khả... sẽ ôm Vương béo làm nũng!

Wang béo lần nào cũng dang rộng vòng tay, tỏ vẻ ôi chộ ôi thương tóa chịu sao nổi, nhưng miệng thì kiên định trả lời: “Không được.”

Hạng Khả rừng rưng nước mắt bị dắt đi chọn tạ tay.

Chẳng hạn như có cảnh quay từ rạng sáng, Trình Chính Yến sẽ kiểm chế vô cùng mà bắt cậu gọi dậy sớm nửa tiếng, đúng là làm thế sẽ khiến người ta bớt lo lắng... Nhưng ông anh này mỗi khi thức giấc là lại găt gỏng đấy ạ.

Tuy rằng anh nghị lực hơn người, sẽ không nổi đóa khi có mặt người thứ ba, nhưng mỗi lần như vậy, trợ lý lại muốn thu nhỏ sự hiện diện của mình thành tí teo.

Hạng Khả ấy à, sẽ mơ mơ màng màng đi đánh răng rửa mặt, chải đầu, thay quần áo đến trường quay, sau đó sẽ... rúc vào lòng Vương béo ngủ tiếp!

Wang béo lần nào cũng dang rộng vòng tay, tỏ vẻ ôi chộ ôi thương tóa chịu sao nổi, động tác thật dịu dàng, nào là xoa đầu, vỗ lưng, nhịu mảy, có đôi khi còn chụp ảnh lại! Muốn làm Hạng Khả tỉnh ngủ, chỉ cần lấy chai nước ra, nhét ống hút vào miệng cậu ta là xong!

Trợ lý lắm lúc hâm mộ đến nỗi muốn nhảy việc, nhưng hiện tại...

Cậu ngồi chồm hổm trên mặt đất, lặng lẽ dịch xa vài bước, sau đó mới cẩn thận dè dặt ngó nhìn một ông tướng có vẻ kỳ cục.

Hạng Khả bình thường khi có mặt Vương béo luôn thể hiện bản thân thiệt là tốt tình. Đây là lần đầu tiên, cậu bạn trợ lý trông thấy bộ mặt khác của “quản lý khét tiếng” mà thiên hạ vẫn đồn. Hóa ra gương mặt chẳng chút góc cạnh kia khi không lộ cảm xúc cũng khiến người khác thấy nhói như bị gai đâm.

Thứ làm người kia cảnh giác và tức giận thế kia chính là...

Trợ lý nhỏ cười cười che hai má đỏ bừng ngượng ngùng.

Trong lều, tạp vụ đã sắp xếp xong, trên cái giường lớn ở chính giữa, Hạng Khả và Trình Chính Yến mặt đối mặt ngồi chồm hổm lên nhau.

Cái “ngồi chồm hổm lên nhau” này, nói thẳng toẹt ra là Hạng Khả đang ngồi trên đùi Trình Chính Yến, do nội dung cảnh quay mà hai người đều chỉ mặc boxer*.

* quần boxer nam:

Tuy rằng tất cả mọi người đều tỏ ra rất chuyên nghiệp, nhưng Hạng Khả lúc bắt đầu cởi quần áo vẫn có chút ngượng ngùng. Có lẽ quần áo ngoài tác dụng bảo vệ thân thể thì còn có tác dụng bảo vệ mặt mũi nữa,

cho nên khi lên giường rồi, Hạng Khả mất một lúc lâu cũng chưa tìm ra đúng tâm trạng, vẫn là Trình Chính Yến chủ động nhắc cậu lên giường mình.

Tiếp xúc với nhiệt độ cơ thể quen thuộc, sự lo lắng vơi đi rất nhiều, Hạng Khả phát hiện cái ôm của Trình Chính Yến có cảm giác rất an toàn, vì thế nhanh chóng ôm anh, không động đậy.

Đáng tiếc sau khi hoàn thành cảnh quay thứ nhất, đạo diễn liền đổi ý, máy móc cứ để đó, Từ Lượng vừa gọi người đi tìm biên kịch, vừa ngâm điều thuốc thảo luận gì đó với phó đạo diễn.

Chỗ này tuy nói là có lò sưởi, nhưng dù sao cũng vẫn là phim trường, tấm lưng trần của Hạng Khả khẽ run lên, cậu muốn nhảy xuống nhưng không dám, ngay sau đó liền thấy Trình Chính Yến duỗi tay ra kéo cái chăn đang xếp đuôi giường.

Chăn đệm này là do Trình Chính Yến yêu cầu đổi trước khi quay. Bởi vậy khi trùm lên đầu, xộc vào mũi là một mùi thơm ngát. Hạng Khả run rẩy chui đầu ra, chợt nghe Trình Chính Yến ghé tai hỏi: “Còn lạnh không?”

Bên tai tê rần, Hạng Khả nghiêng mặt tựa vào vai Trình Chính Yến, rụt cổ lắc đầu.

Tóc bị xoa nhẹ, Trình Chính Yến gần đây cũng bắt đầu vuốt tóc cậu.

Nhìn chung thì tiếp xúc da thịt sẽ tạo nên cảm giác thân thiết, Hạng Khả phát hiện, gần đây sự bài xích của mình đối với anh cũng giảm dần. Thật ra nghĩ kỹ lại, trừ đám fan đáng ghét, thêm việc nữ thần Cao Đường có thái độ đặc biệt với anh, thì Trình Chính Yến cũng chẳng có gì đáng trách cả. Đạo này người ta còn không nề hà gì, dành thời gian giúp mình hiểu rõ kịch bản, lại cực kỳ chân thành tán thưởng diễn xuất của mình, khi quay phim cũng chăm sóc cho mình nữa. Nghiêm túc mà nói, thì đây là người nhiệt tình, dễ gần ra phết.

Hạng Khả hơi xấu hổ vì trước kia thù ghét người ta.

Bởi vậy khi có vấn đề gì, khó khăn lắm mới dám mở miệng xin giúp đỡ:

– Trình Chính Yến...

Trình Chính Yến đang bận mân mê dải tai cậu, dải tai Hạng Khả vừa to vừa dày, thịt mềm mềm, không có xỏ khoen theo trào lưu giới trẻ:

– Ủ?

Hạng Khả lí nhí:

– Chân em tê hết rồi...

Trình Chính Yến sững sốt một hồi mới kịp phản ứng, theo bản năng vươn tay sờ chân cậu... tay chạm vào một thứ mềm mịn như tơ.

Ánh mắt anh lập tức tối sầm, xem chút kim lòng chẳng đáng mà nhìn vào trong chăn. Anh ráng nín nhịn, rồi bàn tay siết nhẹ.

Lúc này buông Hạng Khả xuống là hay nhất, thế nhưng anh lại hỏi:

– Hay đổi tư thế nhé?

Hạng Khả cảm thấy phương pháp giải quyết này cứ sai sai, nhưng lại không nỡ từ chối lòng tốt của Trình Chính Yến, vì thế dịch dịch trong chăn, đổi từ ngôi xồm thành ngôi xếp bằng.

Ngồi lại rồi mà hơi thở Trình Chính Yến vẫn nặng nề, Hạng Khả quan sát sắc mặt anh:

– Anh vẫn ổn chứ?

Bàn tay Trình Chính Yến này giờ vẫn đỡ một chân của cậu, lúc này mới từ từ buông ra. Đoạn lấy lại bình tĩnh anh đáp:

– Không có gì.”

Hạng Khả tin ngay, lại tựa vào vai anh nghỉ ngơi. Dải tai bị người ta chơi đùa, quần quanh nơi chóp mũi là mùi chần mới hòa lẫn mùi của Trình Chính Yến, nhẹ nhàng khoan khoái, chẳng mấy chốc cậu đã ngáp dài. Đến khi Từ Lượng và mọi người bàn bạc về cảnh quay xong xuôi thì cậu đã ngủ gật mất tiêu.

Từ Lượng:

– ...

Trình Chính Yến cảm thấy đúng là đời này cái gì mình cũng được trải qua rồi. Từ khi anh bắt đầu vào cái đoàn làm phim này đã có n thứ buồn cười. Anh xoa gáy Hạng Khả khẽ gọi:

– Dậy thôi nào.

Sau khi cảnh quay chấm dứt, Vương béo cầm áo khoác lao như tên lửa tới cứu người. Trình Chính Yến nhìn đối phương khách sáo mấy câu áy náy, thế nhưng ánh mắt lại bắn ra tia cảnh giác. Khó khăn lắm anh mới gạt đi ý định ban đầu là sẽ tóm lấy cánh tay Hạng Khả. Anh chỉ mệt mỏi nằm trên giường, từ chối lòng tốt muốn giúp mình mặc quần áo của trợ lý.

Bởi thiếu đi một người, thân thể nóng rực do cọ sát kịch liệt kia chợt lắng xuống, đôi mắt vô hồn của anh đăm đăm nhìn vào phong màn trên đỉnh đầu. Đây là lần đầu tiên anh có phản ứng trong trường hợp này.

Đưa bàn tay phải lên mặt, trên đó còn vương mùi hương của Hạng Khả lúc ngồi trên đùi mình. Anh và cậu đều không hề khó chịu với mùi hương ấy, thậm chí anh còn nhớ rõ cái cảm giác tê rần khi chạm vào một thứ mềm như tơ lụa.

Rõ ràng vẫn luôn nghĩ là vui đùa mà thôi...

Không ổn.

Theo kinh nghiệm của Hạng Khả, khi Vương béo giận thì không nên làm gì hết, cứ như bình thường thôi.

Quả nhiên cậu vẫn tắm rửa ăn cơm như bình thường, lúc uống sữa, Vương béo liền xoa đầu cậu, vừa xoa vừa tức tối:

– Sau này tránh xa cái thằng Trình Chính Yến ra một tí!

– Vì sao ạ?

Wương béo chăm chú nhìn thằng nhóc đang ngậm ống hút không hề mấy may nhận ra nguy hiểm, ấp úng hồi lâu mới phun ra được một lý do có vẻ hợp lý:

– Thì đằng nào trước kia mày cũng có thích nó đâu.

Gã nói vậy, Hạng Khả lập tức thấy ngại, không muốn tự nhận là trước kia mình bắt công, đành phải đổ mắt hàm hồ gật đầu.

Ấy thế mà khi Vương béo vừa đi, cậu đã hí ha hí hửng cầm gói kẹo sang phòng Trình Chính Yến chơi.

Chỉ tiếc Trình Chính Yến không ở trong phòng, người mở cửa là trợ lý. Nhìn cậu ta rất căng thẳng, vừa lên nhìn vào bên trong, vừa thì thầm như sợ cậu nổi giận:

– Anh Trình không có ở đây.

Hạng Khả ngoài tiếc ra thì chả cảm thấy gì hết, chả là cậu đã cho kẹo cả đoàn làm phim trừ Trình Chính Yến... Ngẫm lại thấy quá đáng ghê.

Vì thế cậu chỉ tốt bụng mang quà (hộp kẹo sữa) đến đưa cho trợ lý:

– Thế khi nào anh ấy về, anh đưa cái này cho anh ấy hộ em với ạ.

Nghĩ đi nghĩ lại, rồi móc trong túi ra một viên kẹo khác:

– Anh ăn cái này nha.

– Hôm nay cậu vất vả rồi, nhớ nghỉ sớm.

Anh bạn trợ lý có vẻ không nỡ tiễn cậu, đóng cửa lại, hậm hực nhìn ông chủ đang nằm trên giường. Cậu vẫn luôn biết anh xấu tính cỡ nào, không ngờ cả người ngây thơ như Hạng Khả cũng...

Trình Chính Yến không nói gì, cả người cứng đờ như gỗ, chẳng biết nghĩ gì mà một lúc sau mới xòe tay ra:

– Đưa đây.

Trợ lý ngẩn người, kinh ngạc nhận ra thứ anh nhắc đến là hộp kẹo trong tay mình.

Ừ ừ cạc cạc đưa hộp kẹo, trợ lý gom hết quần áo phải giặt hôm nay, vừa thắc mắc Trình Chính Yến đã bao giờ thích ăn kẹo dâu chứ, vừa bước ra ngoài. Kết quả đi được vài bước đã bị gọi lại.

Trợ lý ôm một đống quần áo:

– ...????

Trình Chính Yến một tay ôm hộp kẹo, một tay chìa ra: “Cả cái của cậu nữa.”

8. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hạng Khả rất muốn xóa bỏ hiểu lầm, vui vẻ cả làng với bạn mới Trình Chính Yến, nhưng kể từ sau ngày đó, chẳng hiểu vì sao Trình Chính Yến bạn rộn hẳn lên.

Tới phim trường quay phim xong là đi luôn, sau khi tan ca cũng không thấy ở trong phòng. Sau lần thứ n gõ cửa mà vẫn chỉ thấy trợ lý, Hạng Khả nghĩ tốt nhất không nên quấy rầy người ta thêm nữa.

Đương nhiên cậu có rất nhiều việc để làm, ngoài Trình Chính Yến, cậu có thể tìm Vương béo này, tìm phụ trách ánh sáng này, tìm dàn cảnh này, nhà sản xuất (người của chủ đầu tư Tinh Quang cử đến), chỉ đạo nội

dung này... để chơi. Chẳng qua họ cũng đầu tắt mặt tối, quay phim liên tục, chỉ có thể tranh thủ chút thời gian nghỉ ngơi.

Cho nên những lúc không có ai chơi cùng, Hạng Khả đành vắt óc suy nghĩ về việc lớn đời mình, chẳng hạn như tìm ai đó để tính chuyện hôn nhân. Đúng vậy, cậu vẫn chưa từ bỏ kế hoạch kia đâu.

Hạng Khả ngồi trên ghế chống cằm thở dài, Vương béo đi ngang qua thấy vẻ mặt ỉu xiu của cậu, lập tức lo lắng gác công chuyện lại:

– Sao đấy? Sao lại không vui? Khó chịu trong người à? Hay là lạnh?

Hạng Khả lắc đầu, cậu rất khỏe, buổi trưa ăn no, mặc cũng rất kín, một phần ba số đèn đóm của đoàn đều chiếu về phía này, thoải mái đến mức cậu díp cả mắt.

Nhưng bây giờ cậu phải ra nói chuyện với Cao Đường, hết như mấy ngày nay cậu vẫn làm. Cô đương bận trang điểm, ngồi dặt một chỗ.

Không được dao động, Quách Giai Kỳ đã dặn, theo đuổi phụ nữ phải biết nắm chắc thời cơ...

Cái kiểu cô đơn này là nổi u sầu của người lớn, Vương béo không hiểu đâu, ngần ấy năm rồi mà Hạng Khả vẫn chưa thấy gã có bạn gái bao giờ.

Wương béo như người mẹ lo lắng không hiểu ánh mắt thông cảm của con:

–???

Xa xa, Trình Chính Yến vừa nói dối về khách sạn để đọc kịch bản, giờ im lặng nhìn qua cửa sổ xe SUV. Trợ lý bên cạnh nhìn theo tầm mắt anh, cũng thấy vẻ mặt suy sụp của Hạng Khả, không nén được tiếng thở dài:

– Mấy hôm nay Hạng Khả có vẻ không vui, ngay cả đạo diễn Từ cũng phải hỏi han đấy.

Cậu vừa cất lời, liền bắt gặp sự áy náy lóe lên trong mắt Trình Chính Yến, còn chưa kịp thấy lạ thì Trình Chính Yến đã cau mày chuyển tư thế, chăm chú đọc kịch bản.

Cao Đường trang điểm xong, quay người đã thấy Hạng Khả lạnh lùng xuất hiện phía sau, cô ngẩn người mất vài giây.

Tuy rằng không biết vì sao đoàn làm phim nhiều người như thế, mà Hạng Khả chỉ lạnh lùng khi đứng trước mặt mình, nhưng điều này cũng không khiến cô thấy đối phương bớt vui mắt tẹo nào.

Chẳng phải nói chơi, đây chính là đệ nhất mỹ thiếu niên, đạt 42% phiếu bầu trên Weibo năm 2017 nha, bao người tranh nhau để chăm sóc. Người không hứng thú với việc trâu già gặm cỏ non như Cao Đường cũng vô thức dụi dằm:

– Sao thế?

Hạng Khả nghĩ mấy ngày nay đều tìm Cao Đường nói chuyện, xem ra bước đầu không tồi, vì thế nghiêm túc đưa ra lời mời:

– Hôm nay chúng ta cùng đi ăn tối nhé?

Cao Đường khá bất ngờ, thì ra không phải Hạng Khả không thích mình, vậy nên cô nhanh chóng gật đầu:

– Được!

Hạng Khả đạt được mục đích, vô cùng thỏa mãn gật đầu rồi rời đi.

Cao Đường cứ tưởng cuộc nói chuyện sẽ kéo dài hơn, sau đó cũng lơ mơ đi mất.

Buổi chiều sau một lúc lâu dựng phòng nền xong xuôi, Trình Chính Yến mới xuất hiện. Nghe trợ lý báo anh chẳng làm gì, chỉ ngồi trong phòng đọc kịch bản cả buổi trưa. Lúc đến nơi cũng chẳng để ý ai sát, lăm lăm kịch bản chui tọt vào phòng hóa trang.

Hạng Khả không tìm được cơ hội bắt chuyện với anh, chỉ vội vã nhìn thoáng qua nhau trước khi đi, trong lòng âm thầm khâm phục sự chuyên nghiệp của người ta.

Hạ màn lại không thấy người đâu, Hạng Khả không nghĩ thêm nữa, quay về khách sạn vừa ăn quà vặt vừa chờ Cao Đường thay quần áo.

“Thay quần áo” mất cả tiếng, từ hoàng hôn đến lúc mặt trời lặn, Hạng Khả ước chừng phải ăn xong hai túi khoai tây chiên.

Cao Đường vén tóc hỏi:

– Ngại quá, trang điểm hơi chậm, cậu chờ lâu chưa?

Hạng Khả chợt nhớ ngày xưa Quách Giai Kỳ cũng hỏi mình thế này, cậu không khỏi nghi hoặc nhìn Cao Đường, quả nhiên là vô cùng xinh đẹp, nhưng nhìn qua thì có khác lúc ở phim trường tí nào đâu?

Kinh nghiệm dạy dỗ của mấy đời bạn gái khiến cậu tức tối bật câu trả lời mẫu mực:

– Không lâu.

Vì thế hai người cùng bước ra ngoài trong bầu không khí gần gũi, vì sợ bị săn ảnh tóm được, nên phải giữ một khoảng cách an toàn.

Chẳng ngờ khi ra khỏi thang máy lại đụng Trình Chính Yến.

Ba người lúc ấy đều ngây ngẩn cả người, vẫn là Cao Đường phản ứng đầu tiên. Áo măng tô của Trình Chính Yến dường như vẫn chưa phai hết giá lạnh bên ngoài, càng tô thêm vẻ lạnh lùng nơi anh. Hiếm khi thấy gương mặt anh không chút nét cười, ánh mắt lướt qua Cao Đường ăn diện tử mỹ rồi dừng lại ở Hạng Khả:

– Hai người...

Hạng Khả thấy cửa thang máy sắp đóng mới hoàn hồn bước ra, rõ ràng gần đây hai người diễn chung không ít, chỉ là quay xong thì không nói chuyện thôi. Giờ khắc này, cậu lại cảm giác như đã lâu lắm rồi không nhìn thấy Trình Chính Yến.

Nhất thời cậu chẳng biết nói gì, cúi đầu, không hiểu sao lại thấy tủi thân, cuối cùng vẫn là Cao Đường cười đáp:

– Tụi em đang chuẩn bị đi ăn tối. Thế nào, anh đi cùng chứ?

Trình Chính Yến nhìn Hạng Khả, lại chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu đối phương, chần chừ một lát song vẫn nhếch môi:

– Thôi, tôi về phòng đọc lại kịch bản đây.

– Anh đúng là người bận rộn. – Cao Đường nghe thế cười cười – Vậy thôi, hai đứa em đi trước.

Cô bước đi, Hạng Khả đành phải đuổi theo. Bước vài bước, cậu không tìm được mà quay đầu lại. Trình Chính Yến và trợ lý vẫn đứng ở cửa thang máy, không hề nhúc nhích.

Xung quanh phim trường khá hoang vắng, không có gì ăn, vì trời đã tối nên không tiện vào trong nội thành, Hạng Khả vốn định vào một cửa hàng bánh ngọt, không ngờ Cao Đường lại chủ động đề nghị ăn bò bít tết.

Phải ăn món mình không thích, vốn đã ỉu xiu khó hiểu từ đầu giờ Hạng Khả càng thêm buồn bực. Cậu nghĩ mãi, cuối cùng đổ lỗi cho việc Cao Đường vừa mời Trình Chính Yến cùng đi ban nãy.

Đó chả phải dấu hiệu tốt đẹp gì, cũng may Trình Chính Yến không nhận lời. Nghĩ vậy, cậu lại nhớ đến hôm vừa vào đoàn, hình như cũng dính chuyện này thì phải.

Cao Đường hai lần mời cơm, Trình Chính Yến hai lần cự tuyệt.

Hạng Khả nghĩ nghĩ lại thấy vui mừng, chứng tỏ Trình Chính Yến không thích Cao Đường!

Nếu đã là bạn bè, lại còn không phải đối thủ cạnh tranh thì tốt quá!

Cảm xúc của cậu thay đổi chóng vánh, ném một chút đồ ngọt sẽ vui vẻ lại, vốn không thích bò bít tết nhưng tự dưng thấy không kinh khủng lắm. Chẳng qua Cao Đường muốn ăn bò bít tết, cuối cùng tổng cộng ăn được một ít thịt cỡ bằng quả nhãn.

Cao Đường lau miệng nói ăn no rồi, Hạng Khả tuyệt đối không tin nổi. Lâm Mễ, rồi Quách Giai Kỳ, hồi mới yêu mấy cổ đều nói vậy, nhưng càng đến lúc sắp chia tay, thì họ đều tăng đến cả chục ký. Sau này Quách Giai Kỳ vừa giảm cân vừa gọi điện mắng cậu.

Chẳng qua dù biết rõ, nhưng nhìn người ngồi cùng bàn không hứng thú với đồ ăn lắm, Hạng Khả cũng bị ảnh hưởng, chẳng mấy đã buông dao dĩa.

Vì thế cứ như vậy mặt đối mặt uống trà, chờ Cao Đường chụp ảnh chán chê rồi quay về khách sạn, Hạng Khả nhẹ nhõm cứ như được ân xá.

Đi ăn khi theo đuổi và bị theo đuổi khác hẳn nhau... Mấy cổ như Quách Giai Kỳ sẽ chủ động tìm đề tài bắt chuyện. QAQ

Hạng Khả mỗi một đến độ muốn buông xuôi, tại sao cậu cứ phải luẩn quẩn trong chuyện yêu đương thế nhỉ. Về khách sạn thì di động báo có tin mới, vừa mở đã thấy một nghệ sĩ đồng lứa đưa vợ đi Maldives du lịch, ngược cầu FA.

Hạng Khả:

— ...

Thôi thì... Chân cứng đá mềm, càng khó thì càng phải cố...

Cậu vừa thở dài vừa lấy thẻ phòng, phía sau vang tiếng cửa mở, dường như tiếng động vang lên cùng lúc.

Hạng Khả vừa quay đầu đã chạm mắt Trình Chính Yến, cậu vô thức lấy điện thoại ra xem giờ, hơn mười giờ rồi, từ lúc ra ngoài đến giờ là hai tiếng.

Trình Chính Yến vẫn chưa thay quần áo:

— Về rồi à?

— Ờ.. — Hạng Khả bị bất ngờ, sững người một lát nhưng lập tức cười — Anh đọc kịch bản xong rồi?

Trình Chính Yến:

— Ừ.

Dừng một chút anh tiếp:

— Bữa tối thế nào?

Hạng Khả bày ra vẻ mặt thương.

Trình Chính Yến xùy một tiếng, khóe miệng cong lên.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau cười, Hạng Khả nghĩ, ở với bạn vẫn vui hơn hẹn hò!

Nghĩa đến đây cậu lại nhớ đến vấn đề nan giải của mình, không về phòng mà lạch bạch chạy sang:

— Trình Chính Yến, Trình Chính Yến!!!

Trình Chính Yến giữ cửa, cúi đầu nhìn cậu, không mời cậu vào mà hung hãn hỏi:

— Gì nữa?

Hạng Khả ngửa đầu hỏi:

— Anh có thích Cao Đường không?

...Bao năm ra mắt nhưng anh chưa thấy ai dám hỏi thẳng chuyện tình cảm của người khác như này, Trình Chính Yến khó hiểu:

– Gì cơ?

– Ý em là... – Hạng Khả đổi giọng – Chắc là anh không thích Cao Đường nhỉ?

Trình Chính Yến nhìn đôi mắt ngập tràn hy vọng kia, cơ bắp sau lưng như nứt toác:

– Làm gì có chuyện đấy.

Song anh thấy vui vẻ, lồng ngực không tránh khỏi cảm giác dịu dàng. Nhóc ngốc này...

Hạng Khả nghe vậy, lập tức cười rộ đầy thỏa mãn:

– A! May quá!!! Vậy là tốt rồi!

Trình Chính Yến nhìn cậu, cảm giác như mình đang ngâm trong dòng nước biển nửa lạnh nửa nóng, cảm xúc và lý trí bùng nổ trong vui sướng. Ngay sau đó chợt nghe Hạng Khả vừa xoa ngực vừa nói...

– ... Cuối cùng thì em cũng yên tâm theo đuổi chị ấy rồi.

Trình Chính Yến:

– ...

Thế giới như ngừng lại trong nháy mắt, khiến vẻ mặt của anh cũng đông cứng lại.

Hạng Khả không biết nhìn sắc mặt người khác còn lải nhải:

– Hình như chị ấy có cảm tình với anh phết...

– Chờ... chờ một chút. – Trình Chính Yến gơ tay chặn lời cậu, đầu óc vẫn trống không, khó khăn IQ mới túm được tóc bay ngược vào não – ... Cậu thích Cao Đường

– Hả? – Hạng Khả lần đầu tiên bị hỏi như vậy, nhất thời mờ mịt – Chắc thế... Phải không nhờ?

Trình Chính Yến đỡ trán, bắt đầu mất niềm tin vào cuộc đời:

– Tức là, cậu không...

Hạng Khả nghiêng đầu:

– Hả?

Trình Chính Yến định nói cái gì đó nhưng lại thôi, anh cúi đầu nhìn chằm chằm Hạng Khả, đôi mắt sáng trong như xuyên thấu linh hồn người đối diện, cánh môi hơi hé mở.

Khí thể trong anh thay đổi, tựa như mãnh thú chậm chậm bẻ cửa lồng nhốt. Hạng Khả cảm thấy nguy hiểm, lo lắng hỏi:

– Anh sao thế?

Trình Chính Yến vẻ mặt khó lường, chăm chú nhìn cậu lắc đầu.

Hạng Khả không mấy ngạc nhiên, sau đó lập tức buông hết phòng bị, kể cho Trình Chính Yến nghe chuyện đi ăn với Cao Đường.

– Haizzz... – Hạng Khả nghĩ đến mức tủi thân – Mấy lời khuyên của Quách Giai Kỳ vô dụng quá, chắc chắn theo đuổi con gái không phải như này, cảm giác chẳng giống mấy buổi hẹn hò ngày xưa gì cả!

– Hẹn hò... – Trình Chính Yến lẩm nhẩm nghiền ngẫm hai chữ này, đôi mắt đen thẳm dừng lại trên người Hạng Khả đang càng nói càng mất vui. Anh nhếch môi – Cậu... chưa tán gái bao giờ à?

– Ó? – Hạng Khả nhận ra tự mình vừa khai hết ngọn ngành, ngại ngừng gãi đầu – Ờ thì...

Đầu lưỡi trong miệng của Trình Chính Yến gặng kìm lại ở hàm răng ngựa ngựa, nhìn cái cổ trắng nõn của người ta khi cúi đầu im lặng.

Hạng Khả lấy lại bình tĩnh rất lẹ, chưa từng tán gái thì xấu hổ gì chứ! Tuy rằng Trình Chính Yến nhìn chừng chặc thế, nhưng chẳng phải anh chưa từng yêu ai bao giờ mà vẫn được chào đón thì sao!

Nghĩ như vậy cậu lại vênh váo bóc kẹo, cho mình một viên, ừ thì, cũng cho Trình Chính Yến một viên.
Kẹo sữa đưa tới trước mặt, ánh mắt Trình Chính Yến đảo qua hai ngón tay mảnh khảnh kia, từ từ há miệng.
Hạng Khả lộ ra vẻ xun xoe lấy lòng nhưng lại cười gian xảo:

– Trình Chính Yến này, anh có cách gì hay thì mách em đi!

Vị sữa nồng đậm tan trong miệng, hàm răng sắc nhọn của Trình Chính Yến ra sức nhai. Anh nheo mắt, ngắm vẻ khoe mẽ trên mặt Hạng Khả hồi lâu.

Rồi sau đó khoe miệng từ từ tạo thành đường cong:

– Được.

Thấy anh vui vẻ đồng ý như vậy, làm Hạng Khả không dám tin luôn:

– Thật nhá?

– Hừ – Trình Chính Yến không nói gì thêm, bước ra khỏi phòng.

Hạng Khả không hiểu gì, vội đuổi theo:

– Anh đi đâu đấy?

– Xin nghỉ! Hẹn hò!

Mười rưỡi, đạo diễn Từ Lượng vất vả lắm mới xong việc, uống nước cầu kỳ*, ngâm chân, tập mấy bài dưỡng sinh, đoạn mới sung sướng chui vào trong chăn.

* Việt Nam gọi là củ khởi. Một vị thuốc Đông y. Tác dụng mời xem tại đây

Từ ngày khởi quay tới giờ, lúc nào cũng thấy căng thẳng, chắc mẩm tối nay chắc sẽ ngủ ngon đây. Gương mặt nghiêm túc của anh không khỏi hiện lên nụ cười ngập tràn hạnh phúc.

Giây tiếp theo, một tiếng đập cửa kinh thiên động địa vang lên, giấc ngủ vất vả lắm mới có chợp tan thành mây khói, kinh hoàng tới độ anh suýt cầm chăn lăn xuống đất.

Từ Lượng vừa tự nhủ nếu không phải cháy nhà thì bố giết mày, vừa giận dùm dùm mở cửa. Lọt vào tầm mắt là gương mặt đẹp trai như cười như không của Trình Chính Yến càng thêm sắc sảo dưới ánh đèn:

– Đạo diễn, trao đổi một chút với anh, ngày mai nghỉ một buổi nhé.

Từ Lượng nghe vậy sững sốt, lửa giận đều bay đi hơn phân nửa:

– Cậu đùa gì thế..

Lời còn chưa dứt, phía sau thân hình cao lớn của Trình Chính Yến bỗng nhiên xuất hiện thêm cái cái đầu nhỏ.

Hạng Khả nghiêng đầu lộ nửa người ra, hai tay chấp lại cầu xin, vừa lắc lắc người vừa chớp chớp mắt tội nghiệp:

– Xin anh đấy! Xin anh đấy!

Từ Lượng:

– ...

Giờ phút này, anh lại cảm nhận được cái gọi là tháng ngày bể dâu.

9. Chương 9

Vì muốn dạy cậu cách thức hẹn hò mà Trình Chính Yến bỏ cả công việc ở đoàn làm phim, xin nghỉ hẳn một ngày. Hạng Khả lại một lần nữa xác nhận anh quả là người tốt.

Cứ nghĩ tới chuyện hôm sau được ăn được chơi cả ngày, Hạng Khả không nén được sự kích động. Dù cho ngày trước hẹn hò gặp mặt bạn gái, cũng chưa khi nào phấn khởi đến thế.

Tắm xong, cậu sung sướng lăn lộn trên giường, vùi mặt trong chăn cười hí hí, dang tay đập đập lên giường như sư tử biển. Đoạn lại rúc đầu vào gối bông mềm kê sát thành giường, úp sấp trên chăn duỗi chân thẳng tưng. Sau lại nằm ngay tại chỗ bơi bơi hết như cún con, chân tay cọ chăn kêu lên soàn soạt.

Chăn cũng thơm cơ ỷ!

Đập chăn chán chê cậu mới thấy có gì đó sai sai, liền ngẩng đầu lên.

Bảo mẫu Vương béo vào phòng đưa sữa cho cậu uống để ngủ ngon, khiếp sợ nhìn cục cưng nhà mình cõng trường làm mấy trò quái gở:

— ...!!!

Hạng Khả:

— ...

Cậu đỏ mặt dịch dịch người, quần chăn kín mít như con nhộng.

Vương béo:

– ...

Làm sao bây giờ!

Bị người đại diện tổng cho bộ áo ngủ, Hạng Khả núp trong chăn tu hết bình sữa, cặp mắt long lanh vừa nhìn ra ngoài, thì tóc đã bị xoa xoa:

– Ngủ sớm đi, nghe chưa.

Hạng Khả ngoan ngoãn gật đầu, sau khi tiếng khóa cửa vang lên, ánh mắt cậu chợt lóe sáng!

Dậy xếp đồ thôi!!!

Trình Chinh Yến về phòng, yên lặng ngồi trên ghế sofa, tự dưng mời người ta đi chơi nguyên một ngày, ánh nhìn vô định, trầm tư suy nghĩ trước giờ anh nào liêu lĩnh như vậy... Quả thực lý trí của anh cứ như bị ai đánh cắp mất rồi.

Nhưng khi tỉnh táo lại, anh lại không dần nổi lòng, ngẩng đầu nhìn về phía nhà vệ sinh...

Ba chiếc vali mở tung la liệt trên sàn, Hạng Khả bối ra một cái túi xách công sở nam hàng hiệu nào đó mua năm 18 xuân xanh... bỏ qua, quá nhỏ!

Túi diễn catwalk hiệu XX... quá nhỏ!

Hạng Khả ngồi chồm hồm trên sàn ra sức lục lọi. Nhất định phải tìm được một cái túi bụi, không thì phải là balo!

Trình Chinh Yến chậm chậm bước đến cửa phòng tắm, ánh mắt thâm trầm dừng ở đồ vật tính phí trên kệ chỗ bồn rửa mặt... Hự!

Durex năm mươi đồng.

Bên cạnh còn có loại OKAMOTO siêu mỏng 0,01mm... đang nổi rần rần, nhưng hơi đắt, tận hai trăm...

Ừm...

Khoai tây chiên khoai tây chiên!

Hạng Khả lôi khoai tây chiên từ ngăn còn lại của túi đựng khăn quàng cổ, ai dô, vị cánh gà chiên lượn sóng của Lays vẫn là nhất! Thiệt muốn bóc ra chén ngay và luôn!

Đúng rồi! Còn sữa nữa!

Hạng Khả ôm balo như gấu Koala, miệng túi mở banh hết cỡ, cậu hành hạ vật tới vật lui ngăn to nhất. Phải ráng nhồi thêm được tí đồ nữa!

Trình Chinh Yến đối diện với ánh mắt yên tĩnh của mình trong gương, trong đầu xung đột kịch liệt, hồi lâu sau mới vươn bàn tay tội lỗi cầm lấy cái hộp OKAMOTO phía bên phải.

Cuối cùng Hạng Khả cũng mang đủ đồ ăn cho ngày mai, mãn nguyện nằm kềnh ra giường, chui vào chăn, trịnh trọng đặt cái balo căng phồng cạnh gối, cứ như phải làm vậy mới có thể ngủ ngon.

Mười hai rưỡi, phòng Trình Chinh Yến vẫn sáng đèn, anh đã thay áo ngủ và tắm tận hai lần, lúc này đang ngồi ở đầu giường sấy tóc, mãi mới có thể bình tĩnh ngồi đọc hướng dẫn sử dụng ở chai bôi trơn.

Nói tóm lại, hẳn là hai người đều rất chờ mong... nhỉ?

Sáng hôm sau, Hạng Khả ngủ dậy mắt thức dậy tràn trề năng lượng, bừng bừng sức sống tập chống đẩy mấy cái trước khi Vương béo đến, khiến bảo mẫu Vương béo vui vẻ vô cùng.

Wương béo giúp Hạng Khả chọn quần áo, vừa dọn giường vừa vui miệng hỏi:

– Hôm nay có vẻ vui nhỉ?

Hạng Khả cười tủm tỉm:

– Vâng!

Trình Chính Yến cả đêm mơ vớ mơ vẫn ngủ không tròn giấc. Anh dậy sớm hẳn nửa tiếng ngồi lạnh lùng lù lù trong chăn, dọa trợ lý sợ phát khiếp.

Trợ lý đề phòng:

– Anh... anh Trình, tối qua ngủ không ngon à?

Trình Chính Yến cau gắt hừ một tiếng, rồi tự xốc chăn lên.

Mấy ngày nay ẩm áp, trời rất đẹp, ngay cả những nhánh cây khô quanh phim trường cũng mơn mớn chồi xanh. Hạng Khả vươn vai trong gió lạnh, giơ tay chào tất cả những người đi qua, tầm mắt bỗng nhiên xoáy vào một bóng người, vội vã quay đầu nhìn lại.

Cậu cười ngốc nghếch, đôi mắt trong suốt sáng ngời:

– Trình Chính Yến!

Trình Chính Yến bước không nhanh không chậm, ngừng lại hai giây, sau đó trên khuôn mặt bình thản cũng lộ ra ý cười. Anh đến gần xoa xoa mái đầu xù xù của Hạng Khả:

– To mồm quá đấy, đồ ngốc này.

Khẩu khí hung hãn đến nỗi, dường như cái tên sáng nay phải cạo râu tận hai lần mới dám ra khỏi phòng không phải là mình vậy.

Cơ thể anh tràn ngập mùi hương khiến cho người khác khoan khoái thoải mái, Hạng Khả nhìn nhìn, bỗng nhiên không biết vì sao lại thấy hơi xấu hổ, ngay cả ánh mắt ánh mắt đưng vào tầm nhìn của anh cũng nhiều hơn.

Hai người ngẩn ngơ nhìn nhau hồi lâu, vẫn là Trình Chính Yến định thần lại trước, anh đưa tay chỉnh lại chiếc khăn quàng xộc xệch vì cái vượn vai ban nãy trên cổ Hạng Khả:

– Vương béo đâu?

– Đi mua bánh trứng cho em rồi. – Hạng Khả lí nhí trả lời, lại hỏi – Thế trợ lý của anh đâu?

Trình Chính Yến đáp gọn:

– Tôi cho nghỉ rồi.

Hạng Khả nghe xong cúi đầu cười, một lát sau lại lo lắng ngẩng lên:

– Không dẫn họ theo thật ạ?

Trình Chính Yến dí ngón tay vào trán rồi đẩy một cái làm đầu cậu ngã ra:

– Đồ ngốc, làm gì có ai đi hẹn hò lại đưa quản lý theo.

Lời nói ra, hai người lại trầm mặc lần thứ hai. Họ đứng đối diện nhau, xúc cảm kỳ diệu âm thầm nảy nở trong tĩnh lặng.

Hạng Khả túm lấy ngón tay vừa ấn vào trán mình, dần đỏ mặt:

– Chúng ta... đi thôi.

– Khụ.

Trình Chính Yến nóng vội đến mức ho khan, ho xong mới lấy lại giọng, một bàn tay thò vào túi áo măng tô lấy ra một chùm chìa khóa.

Một tay khác, có chút vụng về nhưng vô cùng kiên định xòe ra, thuận thế nắm lấy bàn tay Hạng Khả đang túm ngón tay mình.

Wang béo mua bánh thêm sáu quả trứng như ngày thường, lúc về đến nơi thì phim trường đã đi vào hoạt động. Gã tìm khắp nơi không thấy bóng dáng Hạng Khả, nghi ngờ kéo một người lại hỏi:

– Xin lỗi, anh có thấy Hạng Khả không?

– Không. – Người này mờ mịt gãi đầu – Không phải đạo diễn Từ nói hôm nay Hạng Khả xin nghỉ sao? À, cả Trình Chính Yên cũng nghỉ đấy, cho nên hôm nay chỉ quay cảnh của chị Cao...

Nghỉ?!

Sao tôi đéo biết gì?!

Vương béo thăm thấy bất an, gã buông người kia ra, lập tức bấm điện thoại, bên kia bắt máy rất nhanh:

– Anh béo...

– Mày nghỉ à? – Vương béo cau mày hỏi.

Hạng Khả lí nhí:

– Vâng, ra ngoài chơi ạ...

Thì ra là ham chơi, Vương béo yên lòng, quạu mặt dặn dò:

– Lần sau nhớ phải nói với anh một câu, lúc này mày làm anh sợ gần chết!

Hạng Khả:

– Em chín nhối...

– Ủ, phải ngoan đấy. – Thỉnh thoảng phải cho thằng nhóc tự do một tẹo, Vương béo nói chậm lại – Mà này, mày đi với Trình Chính Yên à?

Hạng Khả thành thật trả lời:

– Vâng.

Quả nhiên là thằng đấy. Vương béo hơi khó chịu, vì một số cảnh quay, nên gã khá cảnh giác Trình Chính Yên. Dù sao thì đây cũng chỉ là suy đoán của gã, luật ngầm là diễn viên đóng phim đồng tính đều phải thẳng tưng. Hơn nữa trừ mấy trò lợi dụng không rõ ràng kia, thì xét mọi mặt đều thấy Trình Chính Yên đáng để kết giao. Hạng Khả hay qua lại với hắn cũng không có gì xấu. Gã suy xét dưới góc độ nghề nghiệp,

tâm trạng lúc này mới dần bình ổn:

– Ủ, thế nhớ về sớm, phải chú ý an toàn.

Nghe câu trả lời chắc nịch của Hạng Khả, gã vừa gạt đầu chào tạm biệt nhân viên trong đoàn, vừa dịu dàng hỏi:

– Đúng rồi, hai đứa trốn ra ngoài chơi gì đấy?

– Dạ? – Hạng Khả cũng không biết, bị hỏi thì ngây ra một lúc, rồi ngẩng đầu nhìn Trình Chính Yến. Cái nhìn của Trình Chính Yến rời khỏi cửa kính đằng trước, vừa lúc chạm tới đôi mắt trong suốt của cậu, không khỏi mềm lòng, lộ ra một nụ cười đầy lưu luyến:

– Đi hẹn hò không nên dùng điện thoại đâu.

– Á! – Hạng Khả lập tức biết sai mà kết thúc cuộc gọi, trước khi cúp máy nhớ đến câu hỏi của Vương béo, trả lời cụt lủn – Em cũng không biết, gặp lại sau nha anh béo!

Sau đó tắt di động, sung sướng chờ mong.

– ...

Bánh trứng rơi tung tóe trên mặt đất mà Vương béo vẫn không hề hay, gã siết chặt di động thần thò đứng đó, đón gió bắc đầu xuân rét buốt. Câu chào tạm biệt của đứa con ngoan nhà mình xen lẫn chất giọng trầm thấp như sói mê hoặc hăng còn văng vẳng bên tai.

Trình! Chính! Yến!

Hai tai Vương béo xì ra khói!

Hạng Khả lắc lắc di động, vẽ mặt khoe khoang:

– Tắt máy rồi nè!

– Ô. – Trình Chính Yến muốn giấu nụ cười tươi rói trên mặt nhưng không hiệu quả cho lắm, nhin không được đưa tay véo má cậu, khen cậu như khen trẻ con, giống hệt Vương béo hàng ngày – Ngoan lắm.

Hai người lại ngây ngốc nhìn nhau, Hạng Khả khẽ hỏi:

– Anh béo hỏi chúng mình đi đâu. Đi đâu hả anh?

Trình Chính Yến nghe vậy ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua cửa kính, hướng về phía tòa nhà chóp nhọn đằng xa... chính khách sạn xa hoa bậc nhất thành phố A.

Anh thu lại tầm mắt, hít sâu vài lần:

– Thế cậu muốn đi đâu?

Nếu như Quách Giai Kỳ, Lâm Mễ, hoặc là bất cứ bạn gái cũ nào của Hạng Khả ở đây, thì mấy cô nàng nhất định dồn hết sức lực ngăn câu hỏi này của anh. Nhưng đối với Hạng Khả chẳng biết gì về chuyện hẹn hò, thì Trình Chính Yến – đã – hỏi – mất – rồi.

– Em á? Ờ thì... – Hạng Khả lần thứ hai trưng ra nụ cười cực đáng tán thưởng – Chúng ta chưa ăn sáng nữa, vậy nên vào hàng bánh ngọt XX trước đã.

Túi quần chứa cỡ mười cái ba con sâu OKAMOTO loại 0,01mm, song giây phút này Trình Chính Yến vẫn chưa nhận ra nguy hiểm kề bên

10. Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chẳng mấy mà Trình Chính Yến biết cơn ớn lạnh kì lạ từ đâu mà đến.

“Bữa sáng” tại tiệm bánh XX, Hạng Khả gọi một cái bánh crepe ngàn lớp cao khoảng 6inch!

Bánh crepe ngàn lớp nghĩa là... thật nhiều lớp bánh mỏng mềm mịn chồng lên nhau, thêm vào đó là những miếng trái cây tươi ngon... cùng với kem bơ béo ngậy!

Kem bơ!

Mấy thứ này rốt cuộc sẽ ngấm vô đâu? Trình Chính Yến bật chế độ nghiên cứu nhìn Hạng Khả đánh chén vèo vèo hết nửa cái bánh, cổ tay cầm nĩa thoăn thoắt hết đuổi lại gấp... Anh thế mà lại có thể chứng kiến một diễn viên ăn đồ như này trong khi đang quay.

So với gói khoai tây chiên Hạng Khả xử lý sạch sẽ trên xe kia thì lại càng không thể tưởng tượng nổi. Đây là chưa kể cái gói khoai đó bự tới cỡ nào nữa cơ.

Trình Chính Yến dời mắt, lại trông về phía tòa nhà chóp nhọn đằng xa nay đã rõ ràng hơn trước.

Đoạn anh nghe thấy Hạng Khả gọi mình, vừa quay lại thì chạm ngay cặp mắt trong suốt lấp lánh hân hoan vui sướng.

Hạng Khả giờ nũa, bên trên là một miếng xoài vàng ươm quét kem trắng như tuyết. Cứ để Trình Chính Yến ngồi cạnh chăm chú nhìn mình ăn quả thật rất ngại:

– Anh cũng ăn đi!

Có thể thấy rằng cậu rất thỏa mãn trong khi san sẻ thức ăn.

Trình Chính Yến im lặng nhìn gương mặt tươi cười của cậu, mất vài giây để đưa ra suy nghĩ vừa rồi. Nhưng chẳng hiểu sao, tiềm thức của anh không muốn làm cậu mất hứng, thế là há miệng...

Đến khi ra khỏi tiệm bánh, một phần tư của cái bánh cao 6 inch đã được nhét vào bụng Trình Chính Yến.

Có vẻ Hạng Khả rất vui, sức sống cuộn cuộn tản mát trên từng lỗ chân lông. Cậu đội lại mũ và khẩu trang rồi đứng vờn người ngay trước cửa tiệm. Thậm chí còn ghé vào quầy chào tạm biệt chủ tiệm đang xay cà phê như đôi bạn thân, sau đó mới tung tăng đến địa điểm kế tiếp trong kế hoạch.

Nhưng cậu bẩm sinh không có khả năng lập kế hoạch, ấy nên bằng chút kinh nghiệm hò hẹn kém cỏi của mình, cậu đành chọn mấy nơi mà mấy người bạn gái cũ từng muốn đến.

– Chúng ta đến trung tâm giải trí thành phố A nhé?

Trình Chính Yến đeo khẩu trang đen. Đường như từ lúc rời khỏi trường quay anh ít nói hẳn. Hai mắt sâu thẳm không thấy cảm xúc, tập trung nhìn về phía xa. Dù không quan sát nhưng bằng tưởng tượng cũng biết đôi mắt Hạng Khả ngập tràn phấn khởi.

Hắn là cậu vẫn cho rằng đây chỉ đơn giản là một cuộc hẹn để học hỏi nhĩ? Sau đó đem những kiến thức học được áp dụng với Cao Đường đi.

Đôi khi Trình Chính Yến lại bất chợt không biết bản thân đang suy nghĩ gì, giống như lúc này đây.

Từ lúc Hạng Khả nói thích Cao Đường cho đến giờ tổng cộng mới có mười mấy tiếng đồng hồ thôi.

Nhưng anh lại cảm giác rằng có một “bản ngã” khác vừa phá cửa lồng thoát ra, thậm chí làm bộ như không có gì nói với Hạng Khả:

– Được.

Trung tâm giải trí thành phố A là khu vui chơi lớn nhất, hiếm khi được một ngày đông nắng hồng rực rỡ, hôm nay du khách đông hơn mọi ngày, nhìn xung quanh thì đều là tình nhân có đôi có cặp.

Thực sự đây đúng là lần đầu tiên Hạng Khả đến đây. Cậu quá nổi tiếng nên mỗi lần hẹn hò đều ráng hết sức né tránh paparazzi. Cái nơi người người qua lại đông như dật cửi, ồn ào náo nhiệt như này có thể coi là cấm địa của cậu.

Trình Chính Yến cũng không khác mấy, có điều trước khi debut anh không để quân chạy tới chạy lui vận động hành lang, tạo mối quan hệ các kiểu, thêm vào đó anh được tiếp xúc với nhiều kịch bản nghệ thuật, đương nhiên sẽ trải đời hơn Hạng Khả rất nhiều. Khu giải trí à, kinh điển nhất là vòng quay khổng lồ, một nơi siêu nhàm siêu kịch. Gần như anh đã lường tượng ra những câu thoại mà cậu sẽ nói khi dẫn bạn gái đến đây.

Hai tay Trình Chính Yến xỏ vô túi quần, vẫn vẻ suy tư không mấy hứng thú. Mãi tận mười phút sau, anh đứng trước quầy mực nướng, nhìn Hạng Khả khoa tay múa chân phấn khích vô cùng trước nhân viên bán hàng:

– Chủ quán à! Thêm nhiều chút đi mà!

Trình Chính Yến:

–

Hai xâu mực nướng vẫn hăng nóng xèo xèo được đưa tới, Trình Chính Yến vốn dĩ không muốn lấy, nhưng Hạng Khả lại trưng ra đôi mắt sáng lấp lánh nhìn anh giống như lúc ăn bánh vậy...

Vì thế nửa tiếng sau đó, anh lần lượt ăn thêm nào là bánh mật chiên*, thịt dê nướng, bánh nướng, sủi cảo rán, mỳ lạnh gà xé phay

* Bánh mật chiên Mỳ lạnh gà xé phay

No rồi thì cùng nhau ngồi nghỉ trên băng ghế dài.

Hiếm khi Trình Chinh Yến chờ đến thế này. Với anh mà nói, anh chưa bao giờ trải nghiệm cảm giác ăn no căng bụng như ...

Hạng Khả dường như cũng nhận ra điều gì đó, thẹn thùng vô cùng nhận lỗi trước anh:

– Chán lắm phải không ạ?

Nhưng cậu thực sự không biết hẹn hò phải làm những gì, kịch bản lúc nào cũng ghi giống nhau, đều viết hai người cùng nhau đi chơi, làm mấy việc thấy vui vẻ. Mà với cậu ý, vui nhất chính là đi ăn.

Có điều mấy người bạn gái cũ đều tỏ thái độ không thích dù ít hay nhiều.

Trình Chinh Yến lấy lại tinh thần, khôi phục vẻ mặt bình thản, nhìn về phía một cặp đôi đang nắm tay nhau cách đó không xa, anh và Hạng Khả lúc này thoát trông cũng thân mật giống như họ vậy:

– Không, rất vui mà.

Mấy việc như đi ăn chung nghe vẻ vô cùng tẻ nhạt, nhưng khi đã diễn ra rồi thì khá thú vị, tuy rằng ăn no đến tức cả bụng, nhưng lồng ngực lại thấy lâng lâng như khi nhận được một kịch bản hay.

Hiển nhiên Hạng Khả không tin câu trả lời của anh. Trình Chinh Yến thấy đáng vẻ ỉu xiu của cậu, đến cả đôi mắt cũng mất đi vẻ trong trẻo, liền đưa ý kiến:

– Đi chơi tàu lượn siêu tốc không?

Đang mải đắm chìm trong suy nghĩ khủng bố mình là một kẻ FA không biết yêu đương, Hạng Khả mở miệng ngắc đầu:

– Hả?

– Ở đó đó – Trình Chinh Yến giơ tay chỉ chiếc tàu lượn đang bay vèo vèo cách đó không xa, vang vọng tiếng hét xuyên thủng cả trời. Anh chẳng hiểu sao lúc này mình cũng bắt đầu thấy có hứng thú.

Người xếp hàng chơi tàu lượn siêu tốc rất dài. Cả hai trang bị kín mít từ đầu tới chân vẫn không ngăn nổi sức hút “soái ca” phát tán, khiến cho du khách kích động tham gia càng nhiều, chen chen chúc chúc làm cho Hạng Khả và Trình Chinh Yến sát rạt vô nhau.

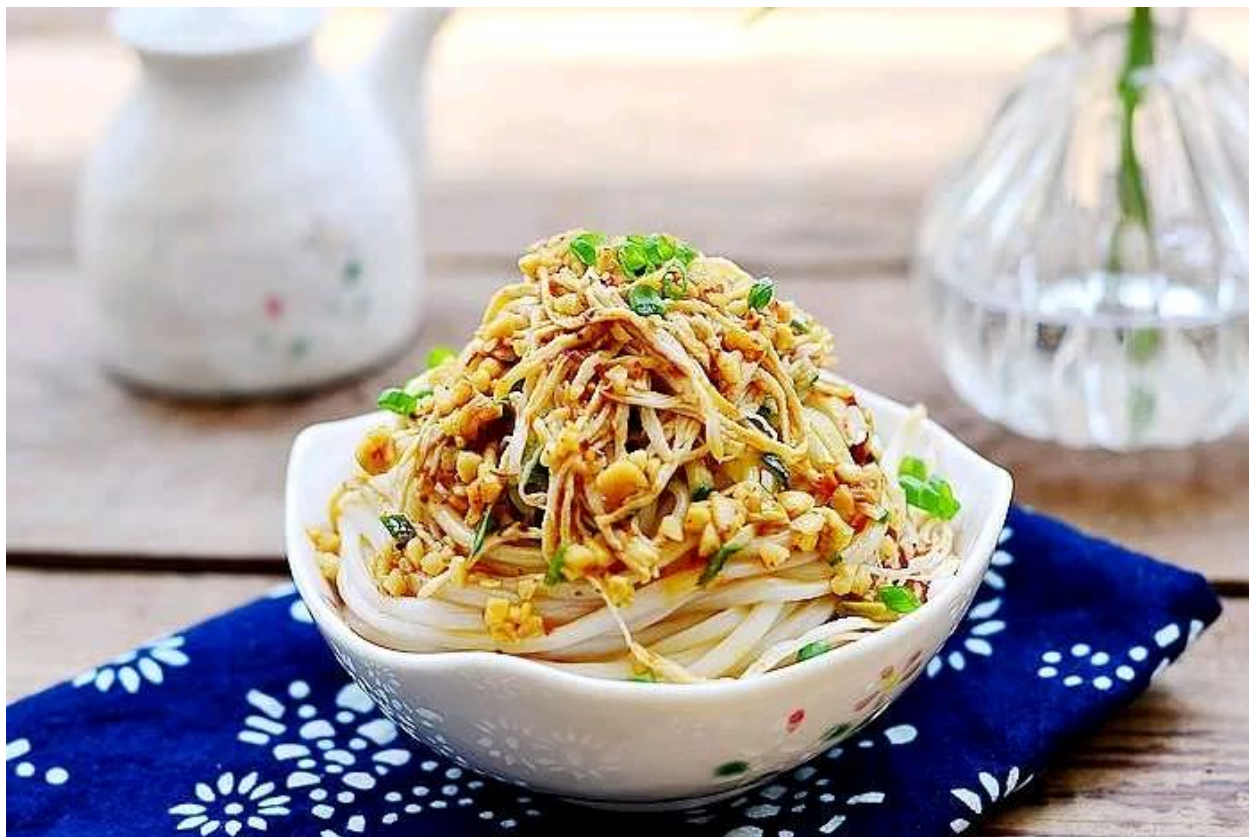
Dưới ánh sáng mờ mờ, Hạng Khả len lén nhìn một cặp tình nhân bé nhỏ đang nhẹ nhàng hôn. Cậu lập tức ngoái lại, im lặng hít hà mùi hương quen thuộc trên người Trình Chinh Yến, mặc dù đang ở giữa đám đông nhưng vẫn có thể ngửi được rõ ràng hơi thở thanh mát của anh.

Dù đã ngửi qua nhiều lần, nhưng cậu đâu hay tại sao lúc này mình thấy ngượng ngùng ghê gớm. Hạng Khả nhìn quân đoàn tình nhân đang vây quanh mình, hai tai khe khẽ ửng hồng.

Ngắc đầu len lén nhìn phản ứng của Trình Chinh Yến, liền chạm ngay phải đôi mắt thăm thẳm của anh.

Hai người đều đeo khẩu trang, song chẳng hiểu sao Hạng Khả cảm giác lúc này đối phương như đang mỉm cười.

11. Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mãi cho đến khi ngồi lên tàu lượn, Hạng Khả vẫn còn miên man suy nghĩ. Trong lúc nhân viên giúp cậu thắt dây an toàn, thì cậu bắt gặp một đôi tình nhân, cô gái căng thẳng kéo áo bạn trai:

– Em sợ!

Người bạn trai lạnh lùng nghiêm túc của cô nàng dịu mắt, nắm tay cô vỗ về:

– Cứ nắm chặt tay anh là được.

Hai người nắm tay nhau làm bầu không khí xung quanh trở nên cực kỳ thân thiết, khiến những người cùng chơi chỉ hận không thể dính với nhau như để có đôi có cặp. Chẳng hiểu sao Hạng Khả lại có chút hâm mộ.

Trình Chính Yến thấy cậu cứ nhìn cô nàng ở phía trước, đành gắng ép mình nhìn ra hướng xa kia.

Cả người Hạng Khả chộn rộn không thôi, lén dòm Trình Chính Yến, ồ anh đang ngẩn người, lại lén ngó lần nữa, ồ anh đang nhìn bên kia!

Bên kia có cái gì thế? Hạng Khả tò mò nhìn theo, ra là ‘tháp rơi tự do’ đang bay lên! Thế thì có gì để xem đâu nhỉ!

* Tháp rơi tự do (drop tower)

Cậu hít một hơi phồng hai má, thở ra, hít vào, nén hơi rồi lại thở ra.

Khoảnh khắc tàu lượn bắt đầu chạy, đột nhiên can đảm bùng lên trong cậu, vươn tay... túm lấy!

Trình Chính Yến quay ngoắt sang như bị điện giật. Hạng Khả đối mặt với cái nhìn “bất ngờ” hiếm thấy trong mắt anh, ruột gan lộn tung phèo như quả bóng bay bị đâm thủng cái “bụp”, lập tức tầm mắt dao động, khẽ nói:

– ... Anh... Anh có sợ không?

Hai người ngây ngốc nhìn nhau, Hạng Khả cảm thấy bàn tay cậu đang túm lấy kia, cũng nắm lấy tay cậu, sau đó từng chút từng chút, càng lúc càng siết chặt hơn.

Khi xuống khỏi tàu lượn, Trình Chính Yến tái mét mặt mày, anh kéo Hạng Khả đang hoa mắt chóng mặt đi tìm wc, may mà lát sau cả hai không ối ra thiệt.

Ai đời sau khi ăn no lại chọn mấy trò nhào lộn xuống như lắc bao tải này chứ, Trình Chính Yến vừa vỗ lưng giúp Hạng Khả vừa nghĩ, liệu IQ của mình có bị không khí nơi này dí xuống thấp hơn cả mức trung bình rồi không. Cảm giác phiền muộn này cứ quẩn lấy anh từ tối hôm qua như hình với bóng, thế nhưng khoảnh khắc anh ôm lấy Hạng Khả người thơm thơm, ôm bụng khó chịu rồi nhắm mắt tựa vào người anh thì thắm nũng nịu, thì nó đã biến mất tăm từ lâu.

Khi bắt đầu thì vai kề vai sánh bước bên nhau. Có điều sau đó bỗng dưng họ lại giống hệt những cặp tình nhân trong khu vui chơi này, biến thành tay nắm tay.

Nhưng dù sao cũng là hai thằng đàn ông, quang minh chính đại nắm tay nhau không khỏi chói mắt. Mấy lần bị người khác ngoái sang nhòm ngó nên Trình Chính Yến kéo Hạng Khả lại gần, nhét tay cậu vào túi áo mình.

Như vậy, từ bên ngoài nhìn vào sẽ tưởng là hai người đi sóng vai nhau, chẳng qua hơi sát tẹo thôi.

Lòng bàn tay Trình Chính Yến ấm ấm, người Trình Chính Yến thơm thơm, túi áo Trình Chính Yến bự bự! Khác hẳn về bề ngoài!

Háo hức của Hạng Khả tăng vọt khó hiểu, khác hẳn lúc mới vào đây chỉ bận tính coi ăn gì. Cậu bắt đầu nghĩ xem nên chơi trò gì, các kiểu các thứ, chỉ cần ở cạnh Trình Chính Yến, cho dù chơi ô tô đung cũng được!

Trình Chính Yến càng lúc càng bớt ngẩn ngơ, rõ ràng khi mới vào nội thành thì lơ đãng nhìn quanh. Nhưng chỉ lát sau lại thường xuyên bật cười, thậm chí còn tháo khẩu trang, chui vào máy chụp sticker lúc trước qua lại tới lui chế giễu cùng với Hạng Khả.

Chụp ảnh xong rồi mà Trình Chính Yến vẫn thấy bàng hoàng. Chờ *** chụp sticker, anh đang làm trò thiếu năng gì thế này!

Hạng Khả hoàn toàn không giống một ngôi sao từng nhiều lần tham dự tuần lễ thời trang Milan, còn ghé sát Trình Chính Yến, nghiêm túc hỏi:

– Đăng ảnh này lên Weibo được không anh?

Trình Chính Yến:

– ...

Trời má!

Anh đeo cái balo đầy ắp đồ ăn, lại còn tống thêm cả đồng kẹo mới mua của Hạng Khả, trầm ngâm thật lâu nghĩ xem nên làm thế nào để Hạng Khả không bị mất hứng:

– ... Quản lý sẽ không vui đâu?!

Phải rồi, Hạng Khả hơi thất vọng, cậu cũng chẳng hiểu vì sao, chỉ là cực kỳ cực kỳ cực kỳ cả thế giới nhìn thấy bức ảnh này. Thậm chí cậu còn muốn kéo khẩu trang xuống ngay tại đây để gọi tên Trình Chính Yến, để tất cả mọi người biết hôm nay Trình Chính Yến cùng cậu đến khu vui chơi!

Để cả thiên hạ biết quan hệ của hai người rất rất tốt!

Hạng Khả nghĩ đến phát ngượng, mắt nhìn đồng hồ, thấy không còn sớm nữa. Đáng lẽ cậu phải đề nghị quay về đoàn làm phim, nhưng không, cậu ngắc đầu, lưu luyến không rời hỏi:

– Trình Chinh Yến, lát nữa mình đi đâu đây?

Trái tim Trình Chinh Yến mềm nhũn đến hoảng loạn, ngay cả bàn tay đang nắm tay Hạng Khả cũng đổ mồ hôi. Cảm xúc cứ như vậy bị một người tác động, biến hóa, anh thấy lạ lắm ghê. Nhưng Trình Chinh Yến lại phát hiện bản thân có những xung động không chút lý trí, chẳng hạn như rút tay ra khỏi túi áo để dang hoàng nắm tay cậu trước thiên hạ, hay là cúi xuống hôn Hạng Khả giữa quảng trường người qua kẻ lại như mắc cửi.

Anh muốn nói, chúng ta đến khách sạn XX đi.

Rõ ràng trong túi áo trang bị đầy đủ gel bôi trơn với bao cao su, rõ ràng từ sáng sớm lúc ra khỏi cửa đã rất quyết tâm rồi. Anh có ít nhất một trăm loại lý do để lừa Hạng Khả vào khách sạn, thậm chí lừa con nhà người ta lên giường... Hạng Khả quá ngốc, ngốc nổi mà một kẻ đàn ông cũng có thể dốt mũi cậu.

Trời đã tối sầm, ánh đèn lấp lánh giăng trên tán cây xung quanh quảng trường, màn hình led lớn ngoài trời ở khu mua sắm phía đông nam bắt đầu chiếu những tiết mục giải trí, chẳng hạn như dạng phỏng vấn đang hot trên mạng, người thực hiện sẽ cầm theo máy quay phỏng vấn vài người đi đường một số chủ đề thú vị.

– Xin hỏi anh, anh cảm thấy “thích” và “yêu” khác nhau ở chỗ nào?

Hạng Khả liếc nhìn màn hình lớn, câu hỏi thật lạ lùng.

Trình Chinh Yến nắm tay cậu, càng lúc càng chặt. Hạng Khả xấu hổ thu hồi tầm mắt, ánh mắt xẹt qua một bảng thông báo cách đó không xa:

– Ô? 7 giờ người ta đốt pháo hoa giữa quảng trường luôn hả? Mình xem pháo hoa xong rồi đi tiếp được không...!

Câu trả lời của người qua đường trên màn hình lớn càng thêm kỳ quái.

– Gì cơ? Thích là thích, so với thích thì yêu càng thích hơn nha.

– Thích thì hẹn hò, yêu sẽ kết hôn!

– Thích chính là khi diễn nguyện vọng thi đại học, tôi khóc lóc cầu xin anh ấy chọn cùng ngành với tôi. – Trên màn ảnh, một cô gái tóc xoăn dài bình tĩnh nhìn vào máy quay – Yêu là sau khi tốt nghiệp, anh ấy tìm được offer hằng ao ước, nhưng vì tôi mà ngày đêm thao thức, không biết có nên xuất ngoại hay không thì tôi đề nghị chia tay.

– Hả? – Câu trả lời khiến phóng viên cũng phải ngạc nhiên – Vì sao?

Cô gái tóc xoăn xinh đẹp cười cười:

– Bởi vì thích là phóng túng, yêu là kìm nén.

Kim đồng hồ chuyển động khiến các cặp đôi trên quảng trường đều bước chậm lại, Hạng Khả tò mò nhìn theo đám người, rồi sau đó trong chớp mắt...

Âm nhạc chợt lặn át chương trình hăng còn đang chiếu trên màn hình led. Phái trên bức tượng cao nhất quảng trường rực rỡ ánh sáng.

Giữa tiếng hò reo kinh ngạc, pháo hoa bay lên rồi vụn vỡ rền vang trên nền trời xanh đen.

Thời khắc này tựa như nghi thức, vô số cặp đôi dừng chân nghỉ ngơi tại đây bắt đầu ôm hôn say đắm. Ánh mắt Hạng Khả quét một vòng xung quanh, cậu với Trình Chinh Yến đã đứng dưới một gốc cây to khá kín đáo, sắc trời rất tối, tất cả đều đương bận rộn nên chẳng ai để ý.

– Trình Chinh Yến... – Cậu quay đầu nhìn Trình Chinh Yến, ánh mắt anh vô cùng phức tạp, phức tạp như đang chứa đựng những điều khó đoán. Hạng Khả cũng chẳng hay anh có nghe được tiếng gọi nhỏ như muỗi kêu của mình không.

Nhưng không rõ điều gì đã kích lệ cậu, giây tiếp theo Hạng Khả tháo khẩu trang, vươn tay kéo Trình Chính Yến xuống, đoạn khẽ nhón chân.

– Chútttt...

Đây không phải lần đầu chạm môi người ta, ít nhất ở trường quay họ cũng đã đóng cảnh hôn cả chục lần.

Nhưng giờ khắc này, thứ cảm xúc không tên mãnh liệt trào dâng khiến Hạng Khả lúng túng, trái tim nhảy nhót như sắp vọt khỏi lồng ngực.

Trước khi cậu kịp lui bước thì một vòng tay mạnh mẽ xuất hiện, đỡ lấy lưng cậu. Khoảnh khắc ấy, đầu lưỡi ướm át mang theo hương vị nhẹ nhàng khoan khoái tách bờ môi cậu tiến vào.

Cánh môi bị mút thật mạnh, hai bàn tay đan vào nhau chưa từng rời lỏng. Hạng Khả níu chặt ngực áo Trình Chính Yến, cái hôn mang sự xâm chiếm mãnh liệt, dường như khiến cậu hô hấp khó khăn.

Tất cả giác quan của Trình Chính Yến chìm trong nụ hôn, thêm một lần nữa anh khẳng định rằng hương thơm là từ Hạng Khả, cho dù cả ngày hôm nay không ăn kẹo sữa, nhưng vẫn có hương vị khiến anh si mê.

Trước khi thực sự hụt hơi, Hạng Khả đã bị buông ra, nhưng ngay sau đó lại được ôm chặt. Cậu hoa mắt chóng mặt, còn chưa kịp nhìn thấy rõ nét mặt Trình Chính Yến, thì đối phương đã vùi đầu vào cổ cậu.

– Hạng Khả... Hạng Khả...

Hơi thở dồn dập phả trên cổ Hạng Khả, ẩm ướt nóng bỏng, tên cậu vang lên từng tiếng, từng tiếng. Hạng Khả rút cổ, muốn trốn tránh cái cảm giác xa lạ này, nhưng lại không nỡ. Cậu nghiêng mặt cọ cọ lên má Trình Chính Yến, phát ra giọng mũi đầy nghi hoặc:

– Vâng?

– Hạng Khả... Hạng Khả... Khả Khả...

Trình Chính Yến vẫn gọi, Hạng Khả hơi lo lắng ôm lấy anh:

– Trình Chính Yến, làm sao vậy?

Trình Chính Yến không đáp.

Pháo hoa bắn xong cũng là dấu hiệu khu vui chơi ngừng hoạt động. Hạng Khả trông về đằng xa, những đôi tình nhân túm năm tụm ba bắt đầu rời khỏi quảng trường.

Cậu hỏi Trình Chính Yến:

– Chúng ta đi chỗ nào tiếp đây?

Giây tiếp theo bị ôm chặt hơn nữa, hồi lâu mới từ từ buông ra. Thân thể cứng đờ của Trình Chính Yến dường như đã bình thường trở lại, Hạng Khả cảm thấy cái nhìn của anh còn thăm thẳm hơn trước.

Trầm mặc nhìn nhau giây lát, Trình Chính Yến lại cúi đầu, thân mật dùng mũi cọ cọ chóp mũi Hạng Khả:

– Mình nên về đi thôi.

– Ó? – Hạng Khả có vẻ thất vọng – Không chơi nữa à, em tưởng vẫn có thể đi chợ đêm...

Trình Chính Yến nhìn cậu vài giây, sau đó cười cười, hôn lên gò má cậu:

– Bây giờ rồi, nếu không về, mọi người trong đoàn sẽ lo lắng.

Hạng Khả khịt mũi tỏ ý không cam lòng, dính chặt vào ngực anh hết như một đứa trẻ ăn vạ. Trình Chính Yến cũng ôm lấy cậu, hai người cứ như vậy hồi lâu.

Mãi sau Hạng Khả mới thỏa hiệp:

– Vậy khi nào quay phim xong, chúng ta đi chợ đêm nha.

Trình Chính Yến muốn nói, nhóc ngốc nghếch này, buổi dạy hẹn hò của chúng ta kết thúc rồi mà. Nhưng sau vài giây im lặng, anh vẫn ừ một tiếng.

Lời hứa hẹn khiến cậu hớn hở hẳn lên, chân bước nhẹ bẫng trên đường về:

– Hôm nay chơi vui thật đấy!

Tuy rằng đã chơi rất nhiều trò thú vị trong khu vui chơi, nhưng chưa bao giờ cậu thấy thỏa mãn như hôm nay cả.

Trình Chính Yến thoát nhìn chẳng giống ban sáng tẹo nào, mỗi khi anh cười sẽ khiến Hạng Khả rất rất rất muốn ôm anh thật chặt mẽ nheo.

Sẽ làm Hạng Khả không giấu nổi sự ngưỡng ngùng.

Về tới trường quay thì Hạng Khả đang ngủ. Trình Chính Yến dừng xe lại nhưng không bật đèn, mà nương theo ánh trời lơ mơ ngắm cậu thật lâu.

Đoạn anh khẽ khàng tắt máy, mở cửa xe, rồi dùng áo khoác bọc lấy Hạng Khả, sau đó công cậu lên. Nhóc này đúng là không đề phòng anh tẹo nào, như vậy rồi mà vẫn ngủ.

Trình Chính Yến chẳng biết phải làm sao.

Loạng choạng bước đi một lát, anh nghe tiếng hừ hừ nửa tỉnh nửa mê của Hạng Khả trên vai mình:

– Trình Chính Yến...

Trình Chính Yến nhìn con đường dưới chân:

– Ủ?

Hạng Khả không lên tiếng, quả nhiên vẫn chưa tỉnh, một lát sau mới mơ mơ màng màng hỏi:

– ... Hôm nay anh có vui không?

Trình Chính Yến không trả lời, anh ngẩn người ra, sau đó bật cười nhìn một bóng người béo lùn chắc nịch ở phía xa đang nổi giận đùng đùng bước về phía anh.

– Ủ, vui lắm. – Anh đáp, sau đó dỗ dành – Ngoan, ngủ đi.

12. Chương 12

Hôm sau Hạng Khả thức dậy, chờ đợi cậu là bảo mẫu Vương béo với cơn thịnh nộ cuồng phong.

Giới giải trí là một chảo nhuộm khổng lồ, những người chìm nổi trong đó cũng không phải dạng đơn giản. Tuy nhiên Hạng Khả thì khác, cậu chẳng biết gì cả, từ nhỏ đến lớn, Vương béo và cả Tinh Quang Ent đồng lòng vì cậu đắp nặn nên một thế giới vô tư lự. Cuộc sống của cậu không tồn tại sự xấu xa, Hạng Khả lớn lên trong môi trường như vậy, giả như gặp phải một kẻ lòng dạ khó lường, hậu quả thật khó tưởng tượng.

Cả ngày hôm qua Vương béo nghĩ quàng nghĩ xiên, nếu đến tám giờ chưa thấy tin tức gì của Hạng Khả, thì gã sẽ báo cáo trực tiếp tình hình với Tinh Quang.

May mắn vô cùng, Trình Chính Yến không phải là người xấu, nói thật chuyện này Vương béo cũng chẳng ngờ tới.

Nhưng! Vương béo không định bỏ qua dễ dàng như thế! Thằng oắt Hạng Khả này dám tắt điện thoại! Không dạy lại khéo hỏng mắt!

Lần đầu tiên Hạng Khả bị mắng dữ thế này, ôm đầu vừa ăn mấy cú gõ vừa nước mắt lưng tròng nhận sai, Vương béo không chịu tha cho cậu, chẳng những cứ trợn ngược mắt, mà sáng còn không cho cậu uống sữa việt quất, vị cậu thích nhất nữa.

Sau đó Vương béo ra vẻ tức giận đập cửa bỏ đi, để lại một Hạng Khả chẳng bắt an như gã nghĩ. Ký ức về ngày hôm qua khắc rất sâu, Hạng Khả ngậm ống hút chui vào chăn lẩn lộn, việc đầu tiên là thì thầm rì rầm gửi tin Wechat tố khổ với Trình Chính Yến.

Trình Chính Yến lập tức đáp lại, tiếng cười lúc sáng sớm nghe hơi khàn khàn:

– Đáng đời, bị mắng là đúng!

Hu hu cái con người này là kiểu đuối gì vậy!

Hạng Khả khoan khoái duỗi thẳng chân trong chăn, miệng hăm hừ oán giận, cơ mà trên mặt thì cười ngọt lịm.

A... Kỳ cục thật đấy! Cậu xoay người nằm úp sấp trên giường, nghe lại giọng cười kia một lần nữa, sau đó xấu hổ vùi mặt vào gối... Đều là mắng, nhưng sao đổi lại là Trình Chính Yến, thì cậu lại chẳng sợ hãi chút nào, đã thế lại còn mắc cỡ nữa chứ?

A a a thật đáng ghét!

Đến trường quay rồi mà Hạng Khả vẫn đang suy nghĩ vấn đề này, lúc nghỉ liền ôm chăn nhỏ, bon chen đứng cạnh Từ Lượng lên coi Trình Chính Yến diễn, tập trung cao độ tới nỗi không hề chớp mắt.

Đột nhiên, cậu nhận ra Trình Chính Yến bảnh thiệt bảnh, trong cái showbiz mỹ nhân như mây này anh vẫn dễ dàng lọt vô tốp đầu luôn rồi. Những comment của đám fan cuồng trên Weibo anh đều chẳng sai, vì sao trước kia mình lại chỉ cười nhạt nhỉ?

Quả nhiên thành kiến khiến con người ta không đủ khách quan.

Hạng Khả im lặng suy nghĩ, đến tận khi nhóm Wechat toàn bạn gái cũ của cậu bật lên cửa sổ tin nhắn.

Quách Giai Kỳ:

– Tục tưng à, cửa gái thế nào rồi?

Lúc này Hạng Khả mới tìm về một góc ký ức, moi móc ra cái kế hoạch bị vứt dùm dó, dường như cậu đã quên khuấy mất chuyện mình định cửa cẩm Cao Đường.

Nhưng các bạn gái cũ đều nhớ, có Quách Giai Kỳ mở đầu, group chat lập tức khí thế ngút trời.

Hạng Khả nhớ đến cái bữa đi ăn bò bít tết, cảm thấy hơi hơi mất hứng rồi:

– Tụi anh có đi ăn tối một lần.

– Dấu hiệu tốt! – Mấy nàng gấu cũ có vẻ cao hứng – Khởi đầu tốt coi như thành công một nửa! Phải tăng tốc, rèn sắt khi còn nóng, cửa sổ chị ấy thì từ nay anh không còn FA nữa!

– Tiểu tử thói này tốt số ghê, Cao Đường đã hơn ba mươi rồi, chắc cũng muốn yên ổn, chỉ cần biết nắm cơ hội là hai người sẽ kết hôn được rồi!

– Biết đâu lại ba năm hai đứa! Ồ hố hố!

– Con của hai người chắc chắn đẹp lắm đây.

Rõ ràng là trọng tâm câu chuyện tràn ngập vui mừng, nhưng Hạng Khả chỉ nhìn nhìn, không biết vì sao lại cảm thấy mê man, dường như những lời chúc phúc này chẳng hề mang đến hạnh phúc, mà chỉ toàn gánh nặng.

Nhưng yêu đương, hôn nhân, con cái, không phải tất cả đều là những thứ trước kia cậu từng ước ao sao?

Hạng Khả biết vấn đề ở đâu, cậu không trả lời trong nhóm We Chat kia nữa, mệt mỏi vút đi động, thả hồn về hiện thực.

Hôm nay quay một cảnh cực đặc biệt, ngay cả nhân viên của các đoàn khác cũng bớt chút thời gian đến xem. Cao Đường từ phòng trang điểm bước ra, trong chớp mắt tạo nên hàng vạn tiếng trầm trồ... Cô mặc một chiếc váy cưới trắng tinh, nhìn sang trọng mà vô cùng tao nhã.

Đây là một buổi lễ kết hôn trên màn ảnh, ở trong phim chính là cảnh trong tưởng tượng của nữ phụ, nhưng trong hiện thực, đoàn phim đã phải tỉ mỉ sắp xếp.

Cao Đường ngửa mặt để người ta trang điểm, mái tóc thật dài búi gọn, lộ ra xương quai xanh và bờ vai. Bởi vì đang nhập vai, nên cả người toát vẻ dịu dàng, trái ngược hẳn với thường ngày.

Tựa như một cô dâu đang đón chờ hôn lễ của mình vậy.

Vừa nhắc chuyện kết hôn đã nhìn thấy cảnh này, cứ như Cao Đường thật sự trở thành cô dâu của cậu vậy. Hạng Khả nhìn rất lâu, nhưng cậu phát hiện, trừ sự tán thưởng ca ngợi thuần túy, thì cậu chẳng hề có chút xao động hay chờ mong.

Cậu ngẩn ngơ mất hồn, đến tận khi bị Từ Lượng đi qua xoa đầu trên chóc:

– Đẹp đến thế cơ à? Mắt cũng chẳng buồn chớp.

Hạng Khả còn chưa kịp giải thích, thì tầm mắt đã chạm phải Trình Chính Yến xuất hiện tự lúc nào. Cậu chột sững sốt trước ánh mắt phức tạp kia, bỗng thấy hoa cài ngực áo của người ta tím như thất lại.

Hai người nhìn nhau trong giây lát, Trình Chính Yến lộ nụ cười mỉm chẳng rõ buồn vui, rồi đi mất.

Hạng Khả nhìn anh từng bước lại gần Cao Đường, giày da, áo vest, bước chân vững vàng.

Cao Đường cười cười, không biết đang nói gì, có lúc lại ngồi xuống để stylish cài khăn voan. Trình Chính Yến rất trầm mặc, tưởng như anh đang ngẩn người, nhưng đôi lúc lại nói vài câu.

Hạng Khả ngơ ngác, thoát nhìn, họ thật giống một cặp tình nhân hoàn mỹ.

Ngộ ra điều này trong chớp mắt, một thứ cảm xúc không nói nên lời bao phủ cậu. Hạng Khả tranh thủ thời gian chỉnh lại trang phục.

Cậu biết Cao Đường có thiện cảm với Trình Chính Yến, giờ phút này nhói đau mãnh liệt, cậu nhìn hai người kia... cảm nhận được một thứ ác ý xa lạ cứ trào ra khỏi cơ thể.

Cả buổi sáng, cảm xúc của Hạng Khả không tốt, mệt mỏi rúc trong cái ghế của Từ Lượng, Từ Lượng lo lắng sờ trán cậu hai lần, cuối cùng đành tặng luôn cái ghế đạo diễn cho cậu.

Vương béo vốn muốn dời thêm một thời gian, giờ này cũng không tức nữa, ngồi bên cạnh bóc quýt cho cậu ăn.

Hạng Khả lắc đầu tỏ vẻ không đối bụng, Vương béo cuống quýt đến độ hỏi han liến thoắng, lại tự trách mình sáng nay không nên nổi giận làm cậu sợ.

Hạng Khả bị bị dồn đến nỗi hộc mắt cay xè, tủi thân trong lòng tuôn trào, không cách nào ngừng nổi.

Cảnh quay dài đằng đẵng cuối cùng cũng chấm dứt, hành khúc hôn lễ không hề gián đoạn lúc nào cũng đã kết thúc, Hạng Khả dùng dằng kéo dài thời gian trở về, mới vừa ngẩng đầu, lại nhìn thấy hình ảnh Trình Chính Yến và Cao Đường đang nói chuyện.

Lúc này đây ngay cả chính bản thân cậu cũng không rõ nổi lửa giận của mình đang nhắm vào ai.

Quách Giai Kỳ phát We Chat giục cậu chớp cơ hội ở bên Cao Đường, Hạng Khả không hứng đọc, cũng không muốn nghe theo, nhưng mà một lát sau Cao Đường lại chủ động xách váy tới gần:

– Hạng Khả, lần trước cảm ơn em mời chị ăn cơm, chờ chị thay quần áo, lần này để chị mời em nha.

Hạng Khả không lộ vẻ gì, nhìn cô, lần này không phải giả làm mỹ thiếu niên lạnh lùng, mà thực sự là cười không nổi.

Cao Đường vốn quen thấy cậu im lặng, nên không cảm thấy có gì khác lạ, cứ thế về thay quần áo.

Hạng Khả ngồi tại chỗ, một lát sau Trình Chính Yến cũng tới, hai người trầm mặc đối diện hồi lâu. Trình Chính Yến gượng cười vươn tay vỗ vỗ đầu cậu.

– Sao hả, giờ đã thấy vui chưa?

Hạng Khả không hiểu vì sao Trình Chính Yến lại hỏi thế, cậu tuyệt đối không vui, cậu đang tức giận đến mức sắp nổ tung rồi.

Trình Chính Yến chẳng hề có sức sống, hỏi xong những lời này, ngây ra như phỗng rồi ủ rũ bỏ đi.

Bữa tối với Cao Đường vô cùng trầm lắng, Hạng Khả gần như không ăn nổi cái gì, vừa uống nước vừa ngồi ngẩn ra.

Trong group chat, hội bạn gái cũ lại hỏi liên tục, Hạng Khả phiền muộn rep lại:

– Tụi anh đang ăn cơm.

Quách Giai Kỳ có vẻ phấn khởi:

– Tục tưng làm ăn hiệu quả ghê nha! Nói được là được luôn!

Lâm Mễ cũng cảm thán:

– Không ngờ Hạng Khả cũng biết chủ động đấy, ngày xưa em chưa anh, lần nào hẹn hò cũng là em đề nghị.

Lời này vừa ra, dẫn theo hưởng ứng nhiệt liệt, vì thế đề tài biến thành bóc phốt thời gian yêu đương với

Hạng Khả trước đây. Chẳng qua dù là bóc phốt công khai, nhưng mọi người đều hy vọng Hạng Khả sẽ tìm được hạnh phúc. Lâm Mễ vừa mới bực tức mà giờ đã nói:

– Nhưng mà vui thật nha, Khả Khả có thể đến với người mình thích, trước kia tao cứ tưởng trái tim anh ấy sẽ chẳng loạn nhịp vì ai cả.

Hạng Khả đang uống nước, đọc được dòng này bỗng dưng hoảng hốt.

Câu chuyện phiếm lại tiếp tục, Quách Giai Kỳ cũng nói:

– Đúng rồi, rốt cuộc anh ấy cũng trưởng thành, hẳn là sẽ biết được cái cảm giác căng thẳng khi đứng trước người mình thích, giống chụy em mềnh ngày xưa ấy. Ngày xưa tao thích anh ý kinh khủng.

– Ở đây, cứ nhìn thấy anh ấy là ngoác miệng ra cười, ngay cả lúc nhắn tin cũng cười như con ngáo.

– Ở bên nhau thì làm gì cũng thấy hạnh phúc, dù cho chỉ đi dạo thôi cũng được. Trước giờ tao chưa nói ai biết, cơ mà ngày xưa tao thích ngắm anh ấy ăn bánh ngọt cực!

– Giờ nhớ lại, ngày xưa lúc tao đối mặt với anh ấy thôi cũng đã xấu hổ rồi ý, thế mà chả lần nào anh ấy có phản ứng.

– Đúng là một thằng nhóc khôn nạn!

Cao Đường bắt đắ dĩ mà uống cà phê, cô không tài nào hiểu được vì sao ban nãy Trình Chính Yến lại nhờ cô mời Hạng Khả đi ăn. Nhìn Hạng Khả như đang lạc trong cõi thần tiên thế này, chẳng giống như đang đi ăn cơm với mình chút nào cả!

Hai người đẹp trai nhất đoàn làm phim, một người mời thế nào cũng không đi, một mời mời thì đi nhưng cứ ngồi ngẩn ngơ.

Cao Đường thâm ai oán, trong đoàn lần này chả có ai biết thương hoa tiếc ngọc gì sất. Soạt một tiếng, mỹ thiếu niên lạnh lùng ngồi đối diện chột đứng vụt dậy, chạy ra phía ngoài.

Đi được vài bước, cậu đột nhiên hoàn hồn, xoay người lộ ra vẻ mặt vô cùng hổ thẹn, nhìn Cao Đường đang ngạc nhiên đến tái mét mặt mày...

– Chị Cao... Xin lỗi, gần đây em làm lãng phí thời gian của chị rồi.

Cao Đường lần đầu tiên thấy mỹ thiếu niên lạnh lùng lộ ra biểu cảm trước mặt mình, vừa mừng vừa lo nhưng không hiểu ý cậu, đành sững sờ gật đầu:

– Không... Không sao mà...

Hạng Khả như trút được gánh nặng, xoay người rời đi chẳng chút lưu luyến.

Tới cổng, cậu chợt ngược nhìn không trung, rút điện thoại ra gọi một cú.

Trong văn phòng Tổng giám đốc ở tầng cao nhất Tinh Quang Ent, Trịnh Phùng Xuân đang làm tăng ca, cầm lấy di động, cái giọng dạy dỗ người khác trong cuộc họp vừa rồi ngay lập tức biến thành gió xuân dịu dàng:

– Ô kìa? Hạng Khả?

– Sếp Trịnh! – Giọng Hạng Khả hùng hực khí thế chiến đấu.

Trịnh Phùng Xuân lắc đầu cười cười:

– Chú đây, làm sao?

Hạng Khả hít sâu hai hơi, lần đầu giọng trở nên nâng cao sỗ khí:

– Cháu thích Trình Chính Yến! Cháu muốn theo đuổi anh ấy! Cháu theo đuổi anh ấy được không?

Trịnh Phùng Xuân:

– ...???

Trình... Trình Chính Yến

Trịnh Phùng Xuân lấy di động xuống dán mắt nhìn lại tên người gọi đến ở trên màn hình, giành giật từng giây từng phút khôi phục bộ não như vừa bị cơn đập vào:

– ... Khả Khả...

Lời trấn an còn chưa kịp thốt ra, đầu dây bên kia đã truyền đến giọng nói ngọt lịm của Hạng Khả, cứ như bọc thêm một lớp mật:

– Sếp Trịnh, chú Trịnh, cháu cực kì thích anh ấy! Cháu rất thích Trình Chính Yến! Ôi! Sao giờ cháu mới nhận ra chứ! Bây giờ cháu đang vui lắm ấy!

Tay trái cầm bút của Trịnh Phùng Xuân khẽ run lên, thậm chí ông có thể tưởng tượng ra dáng vẻ hoạt bát ngập tràn sức sống của cậu.

Hạng Khả vừa chạy như bay về khách sạn, hỏi qua điện thoại:

– Sếp Trịnh sếp Trịnh, cháu có thể theo đuổi anh ấy không? Cháu tỏ tình với anh ấy nhá?

Thường thì nghệ sĩ yêu đương phải báo cáo với công ty, những đối tượng không hợp, hoặc là rất khác người thì...

– Được không được không được không được không được không?!

Hạng Khả vui vẻ tựa chú chim sẻ sổ lồng đang đập nước, bay loạn đến nỗi lông vũ dính cả vào mũi Trịnh Phùng Xuân.

Hồi lâu sau, Hạng Khả thấy trong ống nghe là một tiếng thở dài thật dài, giọng điệu Trịnh Phùng Xuân mang theo chút bất đắc dĩ...

– Nếu thích đến mức ấy rồi thì... Được!

Trình Chính Yến đang nằm ngẩn ngơ trong phòng, không biết suy nghĩ bản thân đạt tới cảnh giới huyền diệu nào nữa. Trước khi rời phim trường, anh nhờ Cao Đường mời Hạng Khả ăn tối, chắc là Hạng Khả vui lắm.

Thấy Cao Đường mặc váy cưới mà cậu đã chờ dẫn vậy cơ mà.

Trình Chính Yến gơ kịch bản lên, không yên lòng mà lật giở... Kết thúc của “Hồ Thanh Thủy” không có hậu, mối tình tay ba lằng nhằng chẳng ai nhường bước, sau cùng rạn nứt không ai thành đôi.

Trình Chính Yến phì cười, cảm thấy chẳng ổn chút nào hết. Anh quay đầu nhìn đăm đăm ánh trăng lạnh lẽo bên ngoài cửa sổ, đoạn cào cào tóc ngồi dậy.

Tiếng đập cửa bỗng vang lên không báo trước, giống một hồi trống mềm nhẹ đang nhảy nhót, Trình Chính Yến sững sờ một lúc mới ra mở cửa:

– Ai đấy?

Cửa mở, lộ ra một khuôn mặt đỏ bừng vì chạy.

Hạng Khả vòng tay giấu cái gì đó sau lưng, thở dốc từng hồi, đôi mắt trong suốt căng thẳng nhìn Trình Chính Yến:

– Là em! Trình Chính Yến, anh có rảnh không?

Trình Chính Yến tròn mắt, nhìn ra phía sau Hạng Khả. Không thấy bóng dáng Cao Đường.

– Cậu và Cao Đường không...

– Có rảnh không? Trình Chính Yến, anh có rảnh không? – Hạng Khả đứng ở đó, bướng bỉnh cắt lời anh.

– ... – Trình Chính Yến hôm nay rất mệt, nhưng riêng với cậu thì hết cách thiết, nên đành gật đầu:

– Ừ, có.

– Tụi mình tập diễn đi! – Soạt một tiếng, Hạng Khả lấy kịch bản ra từ phía sau lưng – Chúng mình cùng tập nào.

Trình Chính Yến vô thức cầm lấy kịch bản, cúi đầu giở ra xem, trên mặt lộ ra sự bất đắc dĩ. Anh không biết vì sao Hạng Khả lại hớn hở như thế, nhưng rõ ràng hôm nay trông cậu rất khác thường...

Khoan đã.

Ánh mắt anh dừng trên trang sách Hạng Khả mở ra... Màn bốn, cảnh tuyết đêm, ôm hôn.

Trong lòng nổi lên suy đoán khó tin, anh chậm chậm ngẩng đầu, nhìn vào mắt Hạng Khả.

– Màn này, cảnh này, mình diễn rồi mà...

Hạng Khả lại lắc đầu:

– Chỉ một đối một mà thôi!

Trình Chinh Yến đứng ngay đơ, vài giây sau mới hỏi:

– Cao Đường đâu?

– Không có chị ấy. – Hạng Khả tiến lên một bước, thở gấp – Sau này không có chị ấy nữa, chỉ có hai người chúng ta, có được không anh?

Con tim rộn ràng nhịp đập, dồn dập mạnh mẽ, cảm giác hít thở không thông. Trình Chinh Yến trông thấy hình bóng của anh phản chiếu trong đôi mắt trong veo ấy, giây phút này anh ngỡ như một giấc mơ.

Anh nghe giọng mình vang lên rõ ràng bên tai...

– Được.

(Hoàn chính văn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-dich>